

Wetgeving en rechtspraak 2015

Inhoudstafel

Wetgeving	3
Verzekeringsplicht	4
Sociale bijdragen	5
Vennootschapsbijdrage	7
Sociaal statuut voor kunstenaars	7
Pensioen	8
Aanvullende pensioenen zelfstandigen	12
Arbeidsongeschiktheid	13
Adoptie-uitkering	14
Moederschapsverzekering	15
Uitkering mantelzorg	15
Limosa-meldingsplicht voor zelfstandigen	16
Internationale overeenkomsten	17
Financiering	19
Rechtspraak	20
Grondwettelijk Hof	21
Raad van State	23
Hof van Cassatie	23
Arbeidshoven	26
Arbeidsrechtbanken	68

Wetgeving

Dit document bevat de wetten en besluiten die van belang zijn voor het sociaal statuut van de zelfstandigen en die in 2015 in het Belgisch Staatsblad werden bekendgemaakt.

Ze werden gegroepeerd per thema (verzekeringsplicht, sociale bijdragen, enz.)

Elke wet of elk besluit wordt voorzien van een korte toelichting. De rubriek eindigt met de datum van inwerkingtreding van de bepalingen en de volledige wettelijke referenties

Verzekeringsplicht

Administratieve geldboete voor fictieve aansluiting als zelfstandige

Personen die geen hoofdverblijfplaats in België hebben en die zich aansluiten bij een socialeverzekeringsfonds zonder een beroepsactiviteit aan te vatten, kunnen een administratieve geldboete krijgen die gelijk is aan het bedrag van de eerste voorlopige kwartaalbijdrage bij begin van bezigheid.

Het bedrag van die geldboete bedraagt vanaf 28 augustus 2015 tweemaal het bedrag van de voorlopige kwartaalbijdrage.

Programmawet van 10 augustus 2015, Belgisch Staatsblad van 18 augustus 2015, ed. 2

Attest van aansluiting

Een zelfstandige EU-burger die langer dan drie maanden in België wil verblijven, moet een aanvraag indienen bij het gemeentebestuur. Hij moet onder andere een bewijs van aansluiting bij een socialeverzekeringsfonds voor zelfstandigen overmaken.

Vanaf 14 november 2015 werd het bewijs van aansluiting bij een socialeverzekeringsfonds vervangen door een uniform attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds.

Koninklijk besluit van 12 oktober 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Belgisch Staatsblad van 4 november 2015

Ministerieel besluit van 12 oktober 2015 tot vaststelling van het model van aansluitingsattest beoogd in artikel 50 § 2, 2°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Belgisch Staatsblad van 4 november 2015

Sociale bijdragen

Impulseo I-premie

De premie «Impulseo I» is een eenmalige toekenning op aanvraag van 20.000 euro aan artsen die zich vestigen in een zogenaamde «prioritaire zone» of die hun medische praktijk verhuizen van een niet-prioritaire zone naar een prioritaire zone.

De Impulseo I-premie werd vanaf 2 oktober 2015 geschrapt uit de berekeningsbasis van de sociale bijdragen.

Wet van 30 augustus 2015 tot wijziging van koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, teneinde de Impulseo 1-premie niet in aanmerking te nemen bij de berekening van de sociale bijdragen, Belgisch Staatsblad van 22 september 2015

Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen – ontheffing van hoofdelijke aansprakelijkheid

Er kan bij de Commissie voor vrijstelling van bijdragen enkel een vrijstellingsaanvraag ingediend worden voor de voorlopige bijdragen. Een toegekende vrijstelling geldt vervolgens ook voor de eventuele regularisatiebijdragen.

Ook de hoofdelijk aansprakelijke personen kunnen zo'n vrijstellingsaanvraag indienen. Maar zij kunnen ook een vrijstellingsaanvraag indienen voor de regularisatiebijdragen, voor zover zij dat uitdrukkelijk vragen.

Die wijziging heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2015, maar geldt niet voor de bijdragen die verschuldigd zijn voor de kwartalen voorafgaand aan 2015, dus voorafgaand aan de nieuwe bijdrageberekening.

Koninklijk besluit van 7 juni 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 7 juli 2015

Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen – ontvankelijkheid van aanvragen

Artikel 88 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 regelt de ontvankelijkheid van de vrijstellingsaanvragen bij de Commissie voor vrijstelling van bijdragen. Dat artikel werd gewijzigd vanaf 1 januari 2015, naar aanleiding van de nieuwe bijdrageberekening.

De versie, zoals van kracht op 31 december 2014, blijft echter van toepassing op de vrijstellingsaanvragen voor de bijdragen van de kwartalen voorafgaand aan 2015, dus voorafgaand aan de nieuwe bijdrageberekening.

Koninklijk besluit van 7 juni 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 7 juli 2015

Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen – kennisgeving van de beslissing

De beslissingen van de Commissie voor vrijstelling van bijdragen worden niet meer met een ter post aangetekende brief verstuurd naar de aanvrager. Vanaf 17 juli 2015 worden die beslissingen met een gewone brief verstuurd.

Koninklijk besluit van 7 juni 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 7 juli 2015

Bijdragepercentage

Momenteel bedraagt het bijdragepercentage 22 %, op het gedeelte van het beroepsinkomen dat niet hoger is dan het tussenplafond. Dat percentage daalt tot

- 21,50 % voor de kwartalen van onderwerping in 2016
- 21 % voor de kwartalen van onderwerping in 2017
- 20,50 % voor de kwartalen van onderwerping vanaf 2018.

Dat verminderde bijdragepercentage geldt voor de zelfstandige in hoofd- en bijberoep en voor de niet-gepensioneerde zelfstandige die verder actief blijft na de pensioenleeftijd, de zelfstandige met een exclusief overlevingspensioen voor de leeftijd van 65 jaar en de zelfstandige met een overgangsuitkering.

Voor de zelfstandige in begin van activiteit, voor wie het bijdragepercentage nu al lager is dan 22 %, wordt het percentage ook geleidelijk verlaagd, tot 20,5 % vanaf 2018.

Wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht, Belgisch Staatsblad van 30 december 2015, ed. 2

Vennootschapsbijdrage

Bedragen

Het bedrag van de gewone en verhoogde vennootschapsbijdrage bleef in 2015 op het niveau van 2014 : 347,50 euro en 868 euro.

Ook het bedrag van het balanstotaal, dat dient om het onderscheid te maken tussen de vennootschappen die onderworpen zijn aan de gewone of de verhoogde bijdrage, bleef op het zelfde niveau : 646.787,86 euro.

Koninklijk besluit van 28 april 2015 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 15 maart 1993 tot uitvoering van hoofdstuk II van titel III van de wet van 30 december 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, met betrekking tot de invoering van een jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen bestemd voor het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 5 mei 2015

Sociaal statuut voor kunstenaars

De Commissie Kunstenaars – samenstelling en werking

- Er wordt gepreciseerd dat de Commissie Kunstenaars wordt opgericht binnen de FOD Sociale Zekerheid.
- De samenstelling van die commissie wordt in de wet opgesomd en de Koning krijgt de bevoegdheid om de samenstelling uit te breiden.

Die aanpassingen hebben uitwerking vanaf 7 augustus 2015.

Wet van 20 juli 2015 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken, Belgisch Staatsblad van 21 augustus 2015, ed. 2

- De wijze waarop gestemd wordt, wordt vastgelegd.
- De administrateurs-generaal van de RSZ, het RSVZ en de RVA wijzen elk onder de ambtenaren van hun instelling één personeelslid aan, dat wordt belast met de voorbereiding van de werkzaamheden van de Commissie.

- De FOD Sociale Zekerheid is belast met het secretariaat van de Commissie en met de voorbereidingen van haar werkzaamheden.
- De presentiegelden en reiskosten van de voorzitter en plaatsvervangende voorzitter worden geregeld.

Die maatregelen traden in werking op 1 juli 2015.

Koninklijk besluit van 27 september 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, wat betreft het statuut van de kunstenaars, en van het koninklijk besluit van 26 juni 2003 houdende de organisatie en de werking van de Commissie «Kunstenaars», Belgisch Staatsblad van 7 oktober 2015, ed. 2

De Commissie Kunstenaars – bevoegdheden

- Het begrip «het leveren van artistieke prestaties en/of het produceren van artistieke werken» wordt gedefinieerd en de Commissie Kunstenaars moet zich voortaan baseren op een methodologie, die moet worden vastgelegd in een huishoudelijk reglement.
- De Commissie Kunstenaars levert niet ook nog een visum kunstenaar (dat de artistieke aard van de activiteit bevestigt) af, wanneer het een verklaring van zelfstandige activiteiten (die de hoedanigheid van zelfstandige voor de betrokken artistieke activiteit bevestigt) aflevert.

Die wijzigingen traden in werking op 1 juli 2015.

- Voortaan is er tegen de beslissingen van de Commissie Kunstenaars een beroep mogelijk bij de Arbeidsrechtbank. Daarom wordt artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek, dat de bevoegdheden van die rechtbank regelt, in die zin aangevuld vanaf 1 september 2015.

Wet van 20 juli 2015 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken, Belgisch Staatsblad van 21 augustus 2015, ed. 2

Pensioen

Toegelaten activiteit - onbeperkte cumulatie van beroepsinkomsten

Vanaf 2015 kunnen 2 categorieën van gepensioneerden hun rustpensioen en beroepsinkomsten onbeperkt cumuleren:

- wie 65 jaar is: de maatregel is van toepassing vanaf 1 januari van het jaar waarin de leeftijd van 65 jaar wordt bereikt;
- wie nog geen 65 jaar is maar wel een beroepsloopbaan van 45 jaren bewijst op de aanvangsdatum van zijn (eerste) rustpensioen.

- de echtgenoot van een gepensioneerde die een rustpensioen als gehuwde ontvangt.

Koninklijk besluit van 18 januari 2015 tot wijziging van artikel 107 van het koninklijk besluit van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 23 januari 2015, ed. 2, en 30 januari 2015 (addendum)

Die maatregel is niet van toepassing op

- wie uitsluitend één of meerdere overlevingspensioenen heeft;

Sanctie bij niet toegelaten activiteit

Voor diegenen die nog steeds de inkomsten uit hun beroepsactiviteit moeten beperken, werd de sanctie bij het overschrijden van het toegelaten grensbedrag van de beroepsinkomsten versoepeld.

Voor 2015 werd de betaling van het pensioen geschorst voor het betrokken kalenderjaar. Die schorsing was procentueel, indien de overschrijding minder dan 25 % was, of volledig, indien het wettelijke grensbedrag met minstens 25 % werd overschreden.

Vanaf 2015 is de schorsing evenredig met het percentage waarmee het wettelijke plafond wordt overschreden. Zij is dus enkel volledig als het beroepsinkomen met minstens 100 % het toegelaten grensbedrag overschrijdt.

Fictieve inkomsten

Vanaf 2015 worden de kwartalen van de beroepsloopbaan als zelfstandige, die gelegen zijn in het jaar waarin het pensioen ingaat en die voorafgaan aan het kwartaal waarin dat pensioen ingaat, in aanmerking genomen voor het recht op een pensioen.

Als gevolg van die maatregel werden fictieve inkomsten bepaald:

- voor de kwartalen gedekt door de voortgezette verzekering, indien het gaat om de kwartalen gelegen in het jaar waarin het pensioen ingaat of wanneer de voortgezette verzekering aanvangt in het jaar waarin het pensioen ingaat;

Bedragen

Het minimumpensioen van de zelfstandige met een rustpensioen als alleenstaande en dat van de langstlevende echtgenoot werden verhoogd vanaf 1 april 2015.

Koninklijk besluit van 27 maart 2015 tot wijziging van de artikelen 131bis, § 1septies en 131ter, § 1, van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen, Belgisch Staatsblad van 2 april 2015

In het kader van de welvaartsaanpassing 2015-2016 werden op 1 september 2015 verhoogd:

- met 1 %: de pensioenen van de zelfstandigen die ingegaan zijn voor 1 januari 1995, met uitsluiting van de minimumpensioenen;

Koninklijk besluit van 18 januari 2015 tot wijziging van artikel 107 van het koninklijk besluit van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 23 januari 2015, ed. 2, en 30 januari 2015 (addendum)

- voor de gelijkgestelde ziekte- of invaliditeitskwartalen, indien de gelijkgestelde periode aanvangt in het jaar waarin het pensioen ingaat.

Koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot wijziging van artikel 46ter van het koninklijk besluit van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 20 februari 2015, ed. 2

- met 2%: het bedrag van het minimumrustpensioen en van het minimumoverlevingspensioen van de zelfstandigen.

Koninklijk besluit van 7 juni 2015 tot aanpassing aan de welvaart van bepaalde pensioenen in de regeling voor zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 15 juni 2015

Er werd bepaald dat de pensioenen als zelfstandige en als werknemer, die in de loop van het betrokken jaar dateren van 15 of 5 jaar geleden, structureel verhogen (+ 2 %) op 1 september.

In 2015 en 2016 wordt de verhoging van de pensioenen, die dateren van 15 jaar geleden

(dus deze die voor de eerste maal zijn ingegaan in respectievelijk 2000 en in 2001), evenwel opgeschort.

De pensioenen in 2015 en 2016, die dateren van 5 jaar geleden (dus deze die voor de eerste maal ingaan in 2010 en 2011), worden wel degelijk verhoogd, respectievelijk in 2015, op 1 september en in 2016, maar dan wel op 1 januari.

Wettelijke pensioenleeftijd

De wettelijke pensioenleeftijd, die momenteel op 65 jaar ligt, wordt geleidelijk opgetrokken tot:

- 66 jaar indien het pensioen ten vroegste op 1 februari 2025 en ten laatste op 1 januari 2030 ingaat;
- 67 jaar indien het pensioen ingaat vanaf 1 februari 2030.

Vervroegd rustpensioen – leeftijds- en loopbaanvoorwaarden

Al in 2013 werden de minimumleeftijd en de minimumloopbaan, vereist om het vervroegd rustpensioen te nemen, geleidelijk opgetrokken tot 2016 .

Vertrekkend van 60 jaar in 2012, werd de minimumleeftijd in 2013 op 60,5 jaar gebracht, op 61 jaar in 2014, op 61,5 jaar in 2015 en op 62 jaar vanaf 2016.

De minimumleeftijd wordt nu op 62,5 jaar gebracht voor pensioneringen in 2017 en op 63 jaar voor pensioneringen vanaf 2018.

Vertrekkend van 35 jaren, werd de minimaal aan te tonen loopbaan in 2013 op 38 jaren gebracht, op 39 jaren in 2014 en op 40 jaren vanaf 2015.

Koninklijk besluit van 20 juli 2015 tot wijziging van artikel 7 van het koninklijk besluit van 9 april 2007 tot verhoging van sommige pensioenen en tot toekenning van een welvaartsbonus aan sommige pensioengerechtigden, Belgisch Staatsblad van 30 juli 2015, ed. 2

Wet van 10 augustus 2015 tot verhoging van de wettelijke leeftijd voor het rustpensioen en tot wijziging van de voorwaarden voor de toegang tot het vervroegd pensioen en de minimumleeftijd van het overlevingspensioen, Belgisch Staatsblad van 21 augustus 2015, ed. 2 en 31 augustus 2015, ed. 2 (erratum)

Dat aantal jaren wordt nu op 41 jaren gebracht voor pensioneringen in 2017 en op 42 jaren voor pensioneringen vanaf 2019.

Net zoals tijdens de hervorming van 2013, zijn er ook afwijkende maatregelen en overgangsmaatregelen

Wet van 10 augustus 2015 tot verhoging van de wettelijke leeftijd voor het rustpensioen en tot wijziging van de voorwaarden voor de toegang tot het vervroegd pensioen en de minimumleeftijd van het overlevingspensioen, Belgisch Staatsblad van 21 augustus 2015, ed. 2 en 31 augustus 2015, ed. 2 (erratum)

Overlevingspensioen

Het stelsel van het overlevingspensioen werd recent al hervormd: vertrekkend van 45 jaar, in principe, tot in 2015, werd de minimumleeftijd om een overlevingspensioen te bekomen geleidelijk opgetrokken tot 50 jaar, wanneer het overlijden van de echtgenoot ten vroegste op 1 januari 2025 plaatsvindt.

Die hervorming gaat verder: van 50 jaar als de echtgenoot overlijdt in 2025, wordt de minimumleeftijd op 51 jaar gebracht, als de echtgenoot overlijdt in 2026. Vervolgens wordt die leeftijd geleidelijk verder verhoogd tot 55 jaar, als de echtgenoot na 2029 overlijdt.

Nationaal Pensioencomité – Kenniscentrum – Academische Raad

De Commissie Pensioenhervorming 2020-2040 deed in haar rapport van juni 2014 de aanbeveling om een Nationaal Pensioencomité en een Kenniscentrum over de pensioenen op te richten, teneinde te zorgen voor een permanente opvolging van het nieuw in te voeren pensioensysteem in het kader van een politiek en sociaal overleg.

Deze aanbeveling wordt nu geconcretiseerd door de oprichting van 3 instellingen:

- Het **Nationaal Pensioencomité**, dat naast de bestaande overlegorganen adviezen uitbrengt over alle voorstellen inzake pensioenen in de drie sectoren (werknemer, zelfstandig, overheid), die worden gedaan door de minister, bevoegd voor de pensioenen. Het comité heeft een tripartite samenstelling, zodat de belangen van de werknemers, van de werkgevers en de zelfstandigen en van het personeel van de overheidssector in gelijke mate worden vertegenwoordigd.
- Het **Kenniscentrum** heeft tot doel het Nationaal Pensioencomité, de Academische Raad en de Minister van Pensioenen de nodige technische bijstand te verstrekken bij de evaluatie en de concrete uitvoering

Het bedrag van de minimale overgangsuitkering wordt voortaan formeel gelinkt aan dat van het minimumoverlevingspensioen. Die maatregel heeft uitwerking vanaf 1 januari 2015.

Wet van 10 augustus 2015 tot verhoging van de wettelijke leeftijd voor het rustpensioen en tot wijziging van de voorwaarden voor de toegang tot het vervroegd pensioen en de minimumleeftijd van het overlevingspensioen, Belgisch Staatsblad van 21 augustus 2015, ed. 2 en 31 augustus 2015, ed. 2 (erratum)

van voorstellen inzake pensioen. Het Kenniscentrum groepeerde het geheel aan kennis over pensioenen dat beschikbaar is bij de verschillende besturen, openbare instellingen en instellingen van openbaar nut. Het werkt via een begeleidingscomité dat is belast met het gemeenschappelijk inzetten en de coördinatie van de diverse kennis die beschikbaar is inzake pensioenen, met name bij het RSVZ en de FPD.

- De **Academische Raad** is de nieuwe vorm van de Commissie Pensioenhervorming 2020-2040, en bestaat uit twaalf experten/wetenschappers.

Wet van 21 mei 2015 tot oprichting van een Nationaal Pensioencomité, een Kenniscentrum en een Academische Raad, Belgisch Staatsblad van 22 mei 2015

Koninklijk besluit van 28 mei 2015 tot verdeling van de mandaten van de organisaties die de belangen van de werknemers, de personeelsleden van de publieke sector, de werkgevers en de zelfstandigen binnen het Nationaal Pensioencomité vertegenwoordigen, Belgisch Staatsblad van 2 juni 2015

Koninklijk besluit van 28 mei 2015 tot bepaling van de modaliteiten van voordracht en benoeming van de leden van het Nationaal Pensioen-comité, Belgisch Staatsblad van 2 juni 2015

Koninklijk besluit betreffende het presentiegeld en de reis- en verblijfkosten voor de Voorzitter en de leden van de Academische Raad ingesteld

door de wet van 21 mei 2015 tot oprichting van een Nationaal Pensioencomité, een Kenniscentrum en een Academische Raad, Belgisch Staatsblad van 10 november 2015

Aanvullende pensioenen zelfstandigen

Bijzondere sociale zekerheidsbijdrage voor aanvullende pensioenen

De bijzondere sociale zekerheidsbijdrage voor aanvullende pensioenen (de «Wijninckxbijdrage») werd in 2012 in 2 fasen ingevoerd: een overgangsregeling van 1 januari 2012 tot 31 december 2015 en een definitieve regeling vanaf 1 januari 2016.

Om de pensioeninstellingen toe te laten hun informaticasystemen aan te passen, wordt de definitieve regeling met één jaar opgeschoven, namelijk naar 1 januari 2017.

Wet van 20 juli 2015 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken, Belgisch Staatsblad van 21 augustus 2015, ed. 2

Aanvullende pensioenovereenkomsten voor zelfstandigen

Er werden enkele puur technische wijzigingen aangebracht in de reglementering over de aanvullende pensioenovereenkomsten voor zelfstandigen, om die in overeenstemming te brengen met andere wijzigingen in het kader van de hervorming van de bijdragenberekening voor zelfstandigen

Die wijzigingen hebben, net zoals de hervorming van de bijdrageberekening, uitwerking vanaf 1 januari 2015.

Koninklijk besluit van 10 augustus 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 12 januari 2007 betreffende de aanvullende pensioenovereenkomsten voor zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 31 augustus 2015, ed. 1

Vrij aanvullend pensioen voor zelfstandigen

De bijdragen voor het vrij aanvullend pensioen voor zelfstandigen (de VAPZ-bijdragen) worden berekend op de inkomsten van drie jaar tevoren (het referte-inkomen). Bijgevolg is er een tijdsinterval tussen het jaar van het referte-inkomen (N-3) en het bijdragejaar (N). Daarom wordt het referte-inkomen geïndexeerd.

Koninklijk besluit van 9 november 2015 tot vaststelling van de weerslag van de schommelingen van het indexcijfer van de consumptieprijzen op de bijdragen voor zelfstandigen met het oog op de opbouw van een aanvullend pensioen, Belgisch Staatsblad van 24 november 2015

Arbeidsongeschiktheid

Socio-professionele integratie – toegelaten werkhervatting

De mogelijkheid tot toegelaten werkhervatting door een arbeidsongeschikte zelfstandige, na de voorafgaande toelating van de adviserend geneesheer, werd uitgebreid vanaf 1 juli 2015.

- De periode waarin een arbeidsongeschikte zelfstandige, met het oog op een volledige re-integratie, een activiteit kan uitoefenen, wordt verlengd van 12 tot 18 maanden.
- Het wordt mogelijk om, zonder dat een volledige re-integratie wordt beoogd, een andere activiteit uit te oefenen zonder tijdsbeperking (en dus niet enkel alleen maar de vroegere activiteit).

Koninklijk besluit van 11 juni 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten, Belgisch Staatsblad van 23 juni 2015

Socio-professionele integratie – cumulatieregels

De cumulatieregels inzake arbeidsongeschiktheidsuitkering en inkomsten uit toegelaten activiteiten wijzigden vanaf 1 juli 2015.

- De cumulatieregels worden aangepast in functie van de wijzigingen in verband met de toegelaten activiteit.
- Voor wat betreft de toegelaten activiteit waarbij geen volledige re-integratie wordt beoogd, wordt niet langer meer verwezen naar de cumulatieregeling in de pensioenreglementering. De cumulregels voor activiteit na het vierde kalenderjaar worden daarentegen in het KB van 20 juli 1971 zelf verankerd.
- De uitkering kan voortaan tot 0 euro wordt herleid wanneer de inkomstendrempel

voor toegelaten activiteit met 15% wordt overgeschreden. Tot 15% wordt een proportionele vermindering toegepast. Voorheen bedroeg de marge 25%.

- De uitkering wordt niet verminderd met 10% vanaf de zevende maand van de toegelaten activiteit indien de gerechtigde een «onbezoldigde activiteit van niet professionele aard» verricht.

Koninklijk besluit van 11 juni 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten, Belgisch Staatsblad van 23 juni 2015

Uitkeringen

In het kader van de welvaartsaanpassing 2015-2016 werden de uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid en invaliditeit zonder gelijkstelling van de samenwonende gerechtigde op 1 september 2015 met 2 % verhoogd.

Koninklijk besluit van 10 augustus 2015 tot wijziging van artikel 9 van het koninklijk

besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten, Belgisch Staatsblad van 4 september 2015, ed. 2

Adoptie-uitkering

Bedrag

In het kader van de welvaartsaanpassing 2015-2016 werd de adoptie-uitkering op 1 september 2015 met 2 % verhoogd.

Koninklijk besluit van 10 augustus 2015 tot wijziging van artikel 7 van het koninklijk besluit

van 20 december 2006 tot invoering van de toekenningsvoorwaarden van een adoptie-uitkering ten gunste van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 4 september 2015, ed. 2

Moederschapsverzekering

Moederschapsuitkering

In het kader van de welvaartsaanpassing 2015-2016 werd de moederschapsuitkering op 1 september 2015 met 2 % verhoogd.

Koninklijk besluit van 10 augustus 2015 tot wijziging van artikel 94 van het koninklijk

besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten, Belgisch Staatsblad van 4 september 2015, ed. 2

Uitkering mantelzorg

De bestaande maatregelen bij het geven van palliatieve zorgen en het verzorgen van een zwaar ziek kind, worden uitgebreid en omgevormd tot de «uitkering mantelzorg».

Wie tijdelijk zijn zelfstandige beroepsactiviteit onderbreekt om te zorgen voor een naaste, kan onder bepaalde voorwaarden de uitkering mantelzorg krijgen.

De vormen van zorg die in aanmerking komen:

- zorg voor een ernstig zieke
- palliatieve zorgen
- zorg voor een gehandicapt kind jonger dan 25 jaar

De ernstig zieke persoon of de persoon die palliatieve zorgen nodig heeft, kan zijn:

- de echtgenoot of wettelijk samenwonende partner
- een bloed- of aanverwant tot de tweede graad
- een persoon die op hetzelfde adres als de zelfstandige is ingeschreven

De onderbreking van de zelfstandige beroepsactiviteit kan ofwel volledig (100%) ofwel gedeeltelijk (minstens 50%) zijn en moet

minstens een maand duren, tenzij de verzorgde persoon eerder overlijdt.

Het bedrag van de maandelijkse uitkering mantelzorg bedraagt het maandelijks bedrag van het minimumpensioen voor een alleenstaande zelfstandige. In geval van een gedeeltelijke onderbreking, wordt het bedrag van de uitkering met de helft verminderd. Zij kan tijdens de totale loopbaan maximum 12 maanden toegekend worden.

Bij een volledige onderbreking is er per periode van drie opeenvolgende maanden uitkering in bepaalde gevallen eveneens vrijstelling van bijdragebetaling voor een kwartaal, met behoud van de socialezekerheidsrechten. Die vrijstelling is beperkt tot vier kwartalen tijdens de totale loopbaan.

Deze nieuwe maatregel ging in op 1 oktober 2015.

Koninklijk besluit van 27 september 2015 houdende toekenning van een uitkering ten voordele van de zelfstandige die zijn beroepsactiviteit tijdelijk onderbreekt om zorgen te geven aan een persoon, Belgisch Staatsblad van 5 oktober 2015, ed. 2

Koninklijk besluit van 27 september 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen en tot invoering van een gelijkstelling met een periode van bezigheid in geval van zorgen gegeven aan een persoon, Belgisch Staatsblad van 5 oktober 2015, ed. 2

Koninklijk besluit van 29 september 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal

statuut der zelfstandigen en tot invoering van een vrijstelling van bijdragen in geval van zorgen gegeven aan een persoon, Belgisch Staatsblad van 5 oktober 2015, ed. 2

Limosa-meldingsplicht voor zelfstandigen

Risicosectoren

Er worden «risicosectoren» ingevoerd in de wetgeving over de Limosa-melding. Die risicosectoren worden vastgesteld door de Koning. Het zijn sectoren waarvoor het risico geobjectiveerd werd door de sociale inlichtingen- en opsporingsdienst (SIOD) en die voor advies voorgelegd zijn aan de betrokken sociale partners. De Limosa-meldingsplicht zal dan enkel betrekking hebben op de zelfstandige activiteiten in de risicosectoren.

Die wijzigingen treden in werking op 1 januari 2017. Maar de Koning kan een eerdere datum van inwerkingtreding bepalen.

Wet van 16 november 2015 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken, Belgisch Staatsblad van 26 november 2015

Internationale overeenkomsten

Nederland

België en Nederland hebben op 6 december 2010 een verdrag tot samenwerking en wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid ondertekend. Het Verdrag voert een samenwerkingskader in voor de instellingen van sociale zekerheid. Het maakt het mogelijk om tussen de twee landen gegevensstromen en personeel voor controles uit te wisselen, om goede praktijken in te voeren en om grensoverschrijdend verschuldigde en onverschuldigde bijdragen en uitkeringen in of terug te vorderen. Het verruimt de samenwerking tussen de twee staten en moderniseert deze om de strijd tegen fraude, fouten en misbruik op het vlak van sociale zekerheid op te voeren.

Het verdrag trad in werking op 1 oktober 2015.

Wet van 26 januari 2014 houdende instemming met het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, gedaan te Brussel op 6 december 2010, Belgisch Staatsblad van 21 september 2015

Frankrijk

België en Frankrijk hebben op 17 november 2008 een Akkoord tot samenwerking en wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid ondertekend. Het Akkoord voert een samenwerkingskader in voor de instellingen van sociale zekerheid. Het maakt het mogelijk om tussen de twee landen gegevensstromen en personeel voor controles uit te wisselen, om goede praktijken in te voeren en om grensoverschrijdend verschuldigde en onverschuldigde bijdragen en uitkeringen in of terug te vorderen. Het verruimt de samenwerking tussen de twee staten en moderniseert deze om de strijd tegen fraude, fouten en misbruik op het vlak van sociale zekerheid op te voeren.

Het akkoord trad in werking op 1 december 2015.

Wet van 7 september 2015 houdende instemming met het Akkoord tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Republiek Frankrijk voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, opgemaakt te Parijs op 17 november 2008, Belgisch Staatsblad van 20 november 2015, ed. 2

Republiek Argentinië

De Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Argentinië, ondertekend te Buenos Aires op 3 maart 2010, regelt de toestand van personen, ongeacht hun nationaliteit, die onderworpen zijn of waren aan het Belgische of het Argentijnse sociale zekerheidsstelsel, alsmede op hun rechthebbenden, hun gezinsleden en hun nagelaten betrekkingen.

Die overeenkomst heeft betrekking op de rust- en overlevingspensioenen en de invaliditeitsuitkeringen. Wat betreft het

aanduiden van de toepasselijke wetgeving worden alle takken van de sociale zekerheid van de werknemers en de zelfstandigen geïndiceerd.

Die overeenkomst trad in werking op 1 januari 2016.

Wet van 19 januari 2014 houdende instemming met de Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Argentinië, gedaan te Buenos Aires op 3 maart 2010, Belgisch Staatsblad van 22 december 2015

Republiek Albanië

De Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Albanië, opgemaakt te Brussel op 9 december 2013, regelt de toestand van de werknemers of zelfstandigen, ongeacht de nationaliteit, die tijdens hun loopbaan aan het Belgische of Albanese sociale zekerheidsregime waren onderworpen of die van het ene naar het ander overschakelen en op andere personen die rechten ontlenen aan deze werknemer of zelfstandige.

Die overeenkomst heeft betrekking op de verstrekkingen en uitkeringen voor ziekte en moederschap, prestaties inzake arbeidsongevallen en beroepsziekten, rust- en overlevingspensioenen en invaliditeitsuitkeringen. Wat betreft het aanduiden van de toepasselijke wetgeving worden alle takken van de sociale zekerheid van de werknemers en de zelfstandigen geïndiceerd.

Die overeenkomst trad in werking op 1 januari 2016.

Wet van 9 september 2015 houdende instemming met de Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Albanië, opgemaakt te Brussel op 9 december 2013, Belgisch Staatsblad van 22 december 2015

Administratieve schikking van 24 september 2015 betreffende de toepassing van de overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Albanië, Belgisch Staatsblad van 30 december 2015, ed. 1

Financiering

Alternatieve financiering

De alternatieve financiering van het zelfstandigenstelsel wordt voor het jaar 2015 verminderd, om het begrotingsevenwicht van de sociale zekerheid in ESR-termen (Europees stelsel van nationale en regionale rekeningen) te verzekeren na de actualisatie van de begrotingscontrole.

Programmawet van 10 augustus 2015, Belgisch Staatsblad van 18 augustus 2015, ed. 2

De BTW-opbrengsten die worden toegewezen aan het stelsel van de zelfstandigen, worden

forfaitair verminderd in 2016.

Om het verlies aan sociale bijdragen, ingevolge de vermindering van het bijdragepercentage, te compenseren, wordt in 2016 voorzien in een alternatieve financiering door de toekenning van bijkomende inkomsten voor het stelsel van de zelfstandigen.

Wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht, Belgisch Staatsblad van 30 december 2015, ed. 2

Financiering van de gezondheidszorg

Het bedrag dat verschuldigd is door het stelsel van de zelfstandigen wordt wettelijk bepaald en houdt rekening met de impact van de zesde staatshervorming (regionalisering van een deel van de gezondheidszorgen) en de begrotingsdoelstellingen voor de gezondheidszorg. De bijkomende financiële middelen, die zijn voorzien in het kader van het nieuwe financieringsstelsel van de ziekteverzekering, bedragen nul voor 2016.

Wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht, Belgisch Staatsblad van 30 december 2015, ed. 2

Rechtspraak

Dit document bevat de vonnissen en arresten die in 2015 werden gewezen of waarvan het RSVZ in 2015 kennis heeft gekregen.

De vonnissen en arresten worden eerst gegroepeerd volgens gerechtelijke instantie waarbij de zaak aanhangig werd gemaakt, volgens een "rangorde" (Grondwettelijk Hof, Raad van State, arbeidshof, arbeidsrechtbank). Wanneer er meerdere beslissingen zijn voor een gerechtelijke instantie, worden ze chronologisch gerangschikt (van oud naar nieuw).

Elk vonnis of arrest wordt voorafgegaan door een rubriek waarin onder andere de betrokken materie in enkele sleutelwoorden wordt aangeduid, met vermelding van de betrokken gerechtelijke instantie en de datum van de uitspraak.

Ten slotte wordt er een korte omschrijving van de casus en een samenvatting van de beslissing gegeven.

Grondwettelijk Hof

VERZEKERINGSPLICHT

Visum kunstenaars - Commissie kunstenaars

Arrest van 17 september 2015

Nr. 115/2015

www.const-court.be

Een beroep tot vernietiging van artikel 21 van de programmawet (I) van 26 december 2013 met betrekking tot het sociaal statuut van de kunstenaars werd ingesteld. De bestreden bepaling heeft betrekking op de invoering van een «visum kunstenaar» en op de rol van de «commissie kunstenaars».

Het visum kunstenaar maakt het de houder ervan mogelijk zijn hoedanigheid van onderworpen aan de sociale zekerheid van de werknemers aan te tonen onder het stelsel van artikel 1bis van de wet van 27 juni 1969. Het wordt verstrekt aan de kunstenaars die het aanvragen via de Commissie Kunstenaars.

Met het oog op het uitreiken van het visum moet de Commissie Kunstenaars nagaan of de prestaties of werken van de aanvrager een artistieke aard hebben rekening houdend met, enerzijds, de activiteitssector ervan en, anderzijds, de methodologie bepaald in het huishoudelijk reglement.

Schending van de artikelen 10 en 11 grondwet

De verzoekers zijn van oordeel dat de bepaling die «een visum kunstenaar» invoert, alsook de verplichting om dit te verkrijgen een discriminatie invoert onder de kunstenaars naar gelang van de activiteitssector waarin zij werken.

Vóór de wijziging was het toepassingsgebied uitsluitend afgebakend door een exhaustieve opsomming van de betrokken activiteitssectoren.

De vroegere bepaling gaf aanleiding tot moeilijkheden waarbij «niet-artistieke prestaties onder het voorwendsel dat die prestaties worden geleverd in de artistieke sector» onder het statuut werden gebracht. Om reden dat de wetgever in een wetgevende tekst moeilijk de precieze criteria kan vaststellen die het mogelijk maken de artistieke activiteiten te onderscheiden van die welke dat niet zijn, werd aan een administratieve overheid de bevoegdheid toegekend om geval per geval te beslissen of kunstenaars aanspraak kunnen maken op dat statuut.

De wetgever heeft daarbij gepreciseerd dat de Commissie Kunstenaars rekening moet houden met de «activiteitssector» waarin de activiteit van de kunstenaar werd uitgeoefend. In de memorie van toelichting van de bestreden bepaling wordt daarbij verwezen naar de sectoren die reeds werden vermeld in de vroegere bepaling. Het begrip «artistieke sector» betreft aldus geen vaag begrip.

De inaanmerkingneming van de «activiteitssector» creëert geen verschil in behandeling onder kunstenaars naar gelang van de sector waarin zij de kunst beoefenen.

De verzoekers zijn van oordeel dat het toepassingsgebied van het statuut overgelaten wordt aan het oordeel van de Commissie Kunstenaars, die de artistieke aard van de activiteit beoordeelt op basis van een methodologie die door de Commissie wordt bepaald in haar huishoudelijk reglement en

een mogelijke discriminatie onder kunstenaars inhoudt.

Het Hof is van oordeel dat in voorkomend geval het koninklijk besluit dat dit huishoudelijk reglement bekrachtigt nietig verklaard kunnen worden indien deze een discriminatie zou bevatten.

Daarenboven zijn de beslissingen van de Commissie Kunstenaars vatbaar voor beroep bij de arbeidsrechtbank dat in voorkomend geval kan oordelen over een eventuele discriminatie.

Schending van de vrijheid tot uitoefening van een beroepsactiviteit

De weigering van een visum kunstenaar verbiedt de aanvrager niet om zijn artistieke activiteit uit te oefenen.

Schending van het recht op arbeid en vrije keuze van beroepsarbeid en het recht op sociale zekerheid

De bestreden bepaling heeft noch tot doel, noch tot gevolg sommige personen het recht op sociale zekerheid te ontfangen. Zij creëert een specifiek statuut naast de bestaande statuten.

Beperking vrij verkeer

De bestreden bepaling houdt geen discriminatie in ten aanzien van de kunstenaars die in een andere lidstaat van de Unie zijn gevestigd en tijdelijk in België een artistieke uitoefenen. Niets belet dat kunstenaars een visum vanuit het buitenland aanvragen. Het visum kunstenaar heeft overigens een geldigheidsduur van 5 jaar.

De bepaling beperkt geenszins de vrijheid van ondernemen van de opdrachtgevers welke die kunstenaars voor hun rekening willen laten werken.

Schending beginsel rechtszekerheid en wettigheidsbeginsel in strafzaken

Het wettigheidsbeginsel in strafzaken en het beginsel van rechtszekerheid zijn niet geschonden door de aanwijzing van de «opdrachtgever» als de werkgever in de zin van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Het begrip «opdrachtgever» is niet vaag, noch onbepaald.

Het beroep tot vernietiging wordt verworpen.

Raad van State

PENSIOENEN

Loopbaanvoorwaarde – Leeftijd van 65 jaar

Arrest van 10 juni 2015
Nr. 231.507
www.raadvst-consetat.be

Het verzoekschrift strekt tot de vernietiging van de bepalingen van het KB van 6.06.2013 tot wijziging van artikel 107 van het KB van 22.12.1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen, doordat zij van de gerechtigde op een pensioen die de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, het bewijs eisen van een loopbaan van 42 jaren op het ogenblik van de pensionering, voor de uitoefening van een beroepsactiviteit zonder beperking van de beroepsinkomsten.

De eerste verzoekster wijst op de onmogelijkheid voor de zelfstandige artsen om aan de loopbaanvoorwaarde van 42 jaar te voldoen, in het licht van de duur van hun studies.

Deze loopbaanvoorwaarde werd afgeschaft door het KB van 18.01.2015. Na het aannemen van dit KB kan de verzoekster geen belang meer doen blijken, zodat het beroep onontvankelijk is geworden.

Hof van Cassatie

VERZEKERINGSPLICHT

VZW - Lasthebber belast met dagelijks beheer of leiding

Uitbreiding RSZ-wet

Arrest van 13 oktober 2014
AR S.11.0151.N
www.raadvst-consetat.be

Krachtens artikel 3, 1° Uitvoeringsbesluit RSZ-wet wordt de toepassing van de RSZ-wet verruimd tot «*personen die, in hoedanigheid van lasthebbers en tegen een ander loon dan kost en inwoning, hun voornaamste bedrijvigheid wijden aan het dagelijks beheer of de dagelijkse leiding van verenigingen en organisaties die geen industriële of handelsverrichtingen uitvoeren en die er niet naar streven hun leden een materieel voordeel te verschaffen, alsmede tot die verenigingen of organisaties*».

Het Arbeidshof te Gent had geoordeeld dat de vzw Federatie van de elektriciteit en de elektronica, handelsverrichtingen uitvoert meer bepaald aan haar leden tegen betaling adviezen verleent en derhalve niet voldoet aan de voorwaarde dat zij «*geen industriële of handelsverrichtingen uitvoert*». Y. D. C. is voor de prestaties die hij leverde voor de vzw dan ook niet onderworpen aan het stelsel der werknemers.

Het Hof van Cassatie vernietigt dit arrest van het arbeidshof. Een vereniging zonder winstoogmerk die een bijkomstige industriële of handelsactiviteit uitvoert, behoudt haar wettelijk statuut van vzw (in de zin van artikel 1, derde lid, VZW-wet) en moet ook voor de toepassing

van artikel 3, 1°, Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, worden beschouwd als een vereniging die geen industriële of handelsactiviteit uitvoert en die er niet naar streeft haar leden een materieel voordeel te verschaffen.

BIJDRAGEPLICHT

Bijberoep – Werknemer in Rusland – Geen bilaterale overeenkomst

Arrest van 14 december 2015
AR S. 13.0015.F
Niet gepubliceerd

De bijdrageregeling die eigen is aan de zelfstandigen die gewoonlijk en hoofdzakelijk, naast hun beroepsbezigheid als zelfstandige, een andere beroepsbezigheid uitoefenen, heeft tot doel bepaalde zelfstandigen, die trouwens aan de financiering van de Belgische sociale zekerheid deelnemen, vrij te stellen van bijdragen. Gelet op dit doel, is het onderscheid dat in artikel 35, §1, a) van het KB van 19.12.1967 wordt gemaakt tussen de activiteiten die op het grondgebied van

België uitgeoefend worden en deze die in het buitenland uitgeoefend worden, onder voorbehoud van de toepassing van de beoogde Europese verordeningen of internationale overeenkomsten, redelijk verantwoord.

Door te beslissen dat de activiteit als werknemer een activiteit in elk buitenland kan zijn, schendt het bestreden arrest het artikel 35, § 1 a) van het KB van 19.12.1967 en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

VERZEKERINGSPLICHT

Kwalificatie van de arbeidsrelatie - Gezagsverhouding - Effectieve controle

Arrest van 2 februari 2015
AR S.14.0050.F
[J.T.T. 2015, 214](#)

Het Arbeidshof had opgemerkt dat de prestaties van de werknemer niet het voorwerp waren van een effectieve controle door de zaakvoerder, welke onverzoenbaar is met de door de partijen gekozen kwalificatie van zelfstandige samenwerking. De zaakvoerder kwam slechts op het einde van de dag langs en de betrokkene beheerde bijgevolg de rest van de tijd alleen de zaak.

Door die overwegingen, die inhouden dat enkel een effectieve controle onverzoenbaar is met de kwalificatie van de door de partijen gekozen zelfstandige samenwerking, motiveert het arrest zijn beslissing niet naar recht.

VERZEKERINGSPLICHT

Kwalificatie van de arbeidsrelatie - Uitbreiding RSZ-wet Vervoerders van goederen - Opdragen van vervoer

Arrest van 16 maart 2015
AR S.13.0055.F
www.juridat.be

Overeenkomstig artikel 3, 5°, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, wordt de toepassing van de wet uitgebreid tot de personen die vervoer van goederen verrichten dat hun door een onderneming wordt opgedragen, door middel van voertuigen waarvan zij geen eigenaar zijn of waarvan de aankoop gefinancierd of de financiering gewaarborgd wordt door de ondernemers, alsmede tot die ondernemer.

De voorwaarden die moeten worden vervuld om het vermoeden van toepassing te maken, kunnen als volgt worden samengevat:

- de activiteit moet betrekking hebben op het vervoer van goederen,
- het vervoer moet door een onderneming zijn opgedragen,
- het vervoer moet worden verricht door middel van voertuigen waarvan de vervoerder geen eigenaar is of waarvan de aankoop gefinancierd of de financiering gewaarborgd wordt door de ondernemer.

De vraag rijst of het vermoeden van toepassing is op de uitbater-eigenaar van het voertuig dat ter beschikking wordt gesteld, zelfs indien een derde onderneming rechtstreeks de opdracht heeft gegeven aan de chauffeurs die geen eigenaar zijn.

Het Hof van Cassatie wijst erop dat slechts aan de voorwaarden van artikel 3, 5°, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 is voldaan wanneer het vervoer van goederen aan de personen die ze uitvoeren, wordt opgedragen door de onderneming-uitbater van de voertuigen waarvoor de toepassing van de wet is uitgebreid.

Arbeidshoven

PENSIOEN

Gelijkstelling - Ziekte - Beroepsactiviteit - Gedeeltelijke hervatting met toestemming GRI

Arrest van het Arbeidshof van Gent, afdeling Gent van 2 januari 2015
AR 2014/AG/208
Niet gepubliceerd

De Geneeskundige Raad voor Invaliditeit van het RIZIV had R. de toestemming gegeven voor het gedeeltelijk hervatten van zijn beroepsbezigheid tijdens het tijdvak van invaliditeit. Het gaat om de verkoop van artikelen in de haven gedurende 3 uren per dag waarbij hij een belangrijke omzet realiseerde.

Door de bekomen toestemming om een deel van zijn activiteiten te hervatten blijft R. in orde met zijn ziekteverzekering maar oefent hij een

beroepsactiviteit uit waardoor hij niet van de gevraagde gelijkstelling kan genieten. Het gaat hier om een materie die de openbare orde aanbelangt zodat alle voorwaarden moeten worden vervuld, ook die van de werkelijke stopzetting van elke beroepsactiviteit.

De administratieve beslissing van het RSVZ waarbij de gelijkstelling werd geweigerd werd bevestigd.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandaat - Vermoeden - Tegenbewijs

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 6 januari 2015
AR 2014/AB/134
Niet gepubliceerd

Artikel 3, § 1, lid 1 van het KB nr. 38 bepaalt dat een zelfstandige ieder natuurlijke persoon is, die in België een beroepsbezigheid uitoefent uit hoofde waarvan hij niet door een arbeidsovereenkomst of statuut verbonden is.

Wil een activiteit een beroepsactiviteit zijn, dan moet zij een bepaalde regelmaat vertonen en gebeuren met het oogmerk winst te maken. De mogelijkheid dat het mandaat inkomsten kan opleveren is dus noodzakelijk en tegelijkertijd voldoende om de verzekeringsplicht in het sociaal statuut tot gevolg te hebben.

Artikel 3, § 1, lid 4 van het KB nr. 38 stipuleert dat personen benoemd tot mandataris in een aan de Belgische vennootschapsbelasting onderworpen vennootschap, op onweerlegbare wijze, vermoed worden in België een zelfstandige beroepsbezigheid uit te oefenen. Dit vermoeden kan worden weerlegd door het gratis karakter van het mandaat aan te tonen of het niet regelmatig karakter van de bezigheid.

Het fiscale vermoeden ingesteld bij artikel 3, § 1, lid 2 van het KB nr. 38 luidende «*wordt geacht, tot bewijs van het tegendeel, zich in*

de in het vorig lid bedoelde voorwaarden tot onderwerping te bevinden, ieder persoon die in België een beroepsbezigheid uitoefent die inkomsten kan opleveren bedoeld in artikel 23, § 1, 1° of 2° W.I.B.». De sociologische werkelijkheid primeert op het fiscaal criterium. Dit vermoeden kan worden weerlegd door het bewijs van het niet regelmatig karakter van de activiteit.

Artikel 2 van het KB van 19.12.1967 voert eveneens een vermoeden in «*voor de toepassing van artikel 3 van het KB nr. 38 (...) wordt de uitoefening van een mandaat in een vereniging of vennootschap naar rechte of in feite die zich met een exploitatie of met verrichtingen van winstgevende aard bezighoudt, op onweerlegbare wijze, vermoed te uitoefening te zijn van een bedrijvigheid die verzekeringsplicht met zich brengt*».

VERZEKERINGSPLICHT

Belgische vennootschapsmandatarissen - Verblijfplaats in Frankrijk Plaats van uitoefening van activiteit

BIJDRAGEPLICHT

Berekeningsgrondslag - Aandelenopties - Verschillende behandeling in het stelsel van de werknemers

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 9 januari 2015
AR 2013/AB/1128
Niet gepubliceerd

Het geschil betreft de onderwerping van de bestuurders van de vennootschappen naar Belgisch recht, die in Frankrijk verblijven waar zij een werknemersactiviteit uitoefenen die aanleiding geeft tot de Franse socialezekeringsregeling. Deze bestuurdersmandaten werden uitsluitend bezoldigd door aandelenopties.

Wat de vennootschapsmandatarissen betreft, preciseerde artikel 3, § 1, al.4 van het KB nr. 38

Sedert het arrest van het grondwettelijk hof van 3 november 2004 wordt aanvaard dat alle vermoedens weerlegbaar zijn.

De zelfstandige dient in het kader van het tegenbewijs te bewijzen dat er een afwezigheid is van winstoogmerk het zgn. bewijs van kosteloosheid de iure en de facto. De vennootschapsmandataris dient bijgevolg te bewijzen dat de statuten of het bevoegd orgaan van de vennootschap niet toelieten dat het mandaat bezoldigd zou zijn en tevens dat geen bezoldiging effectief werd uitgekeerd. Het gratis karakter van het mandaat kan niet voor bewezen worden aanzien door te verwijzen naar de omstandigheid dat het bevoegd orgaan van de vennootschap nooit zou beslist hebben een vergoeding toe te kennen.

Voor de toepassing van de Europese Verordening van sociale zekerheid, is de definitie van de plaats van uitoefening van de activiteit een Europeesrechtelijk begrip dat niet onder de bevoegdheid van de nationale wetgevers valt. Het begrip plaats van uitoefening van een werkzaamheid «moet, overeenkomstig de primaire betekenis van de gebruikte woorden, worden opgevat als de aanduiding van de plaats waar de betrokken persoon concreet de aan die werkzaamheid verbonden handelingen verricht».

Er wordt niet betwist dat de bestuurdersmandaten hoofdzakelijk werden uitgevoerd op de zetel van de vennootschappen in België. Aangezien de plaats van uitoefening van de activiteit België is, moet de activiteit van bestuurder derhalve aan de Belgische wetgeving worden onderworpen.

Wat het professioneel karakter betreft, blijft het vermoeden van artikel 3, § 1, al. 4 van het KB nr. 38 van toepassing. Dat vermoeden van het professioneel karakter wordt niet weerlegd. De inning van de aandelenopties toont aan dat de activiteit van bestuurder werd uitgeoefend met een winstoogmerk. Overigens wijst niets erop dat de activiteit geen gewoonlijk en voortdurend karakter vertoonde.

Voor de berekening van de sociale bijdragen, preciseert artikel 11, § 1 en § 2 van het koninklijk besluit nr. 38 dat de bijdragen van de onderworpenen worden uitgedrukt in een percentage van de beroepsinkomsten die worden vastgesteld overeenkomstig de wetgeving betreffende de inkomstenbelasting en die de onderworpenen als zelfstandige heeft genoten.

Het opnemen van het voordeel dat voortvloeit uit de aandelenopties in de berekeningsgrondslag van de sociale bijdragen, hangt uitsluitend af van de vraag of een dergelijk

voordeel, op fiscaal vlak, een belastbare bezoldiging is in hoofde van de bestuurder die dit voordeel geniet.

Uit de bepalingen van de wet van 26 maart 1999 betreffende het Belgisch actieplan voor werkgelegenheid 1998 en houdende diverse maatregelen, vloeit voort dat het voordeel in natura dat door de opties wordt voortgebracht een belastbaar inkomen vormt in hoofde van de bestuurder aan wie de opties worden toegekend. Deze voordelen in natura die voortvloeien uit de aandelenopties die aan de bestuurders worden toegekend, zijn terecht belastbare voordelen en maken dus deel uit van de berekeningsgrondslag van de sociale bijdragen.

In de regeling van de werknemers is het voordeel in natura dat voortvloeit uit de aandelenopties in principe vrijgesteld van de socialezekerheidsbijdragen. Die vrijstelling heeft geen betrekking op de regeling van de zelfstandigen.

Er is geen reden om een vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof aangaande deze verschillende behandeling. De eventuele verschillende behandeling vloeit niet voort uit een wet maar uit de afwezigheid van een koninklijk besluit die in een vrijstelling voor de zelfstandigen voorziet.

VERZEKERINGSPLICHT Beroepsbezigheid

PROCEDURE

Europees Verdrag voor de rechten van de mens – Schorsing interesten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 9 januari 2015
AR 2013/AB/1183
Niet gepubliceerd

N. is van oordeel dat hij geen werkelijke beroepsactiviteit heeft uitgeoefend tijdens de in het geding zijnde periode 1990-1994.

Om het fiscaal vermoeden te weerleggen, legt N. documenten voor met het opschrift «facturen», die in werkelijkheid kwijtschriften voor prestaties zijn. Deze documenten, die geenszins het uitzonderlijk karakter van de prestaties bewijzen, tonen integendeel de regelmatigheid van de bezoldigde activiteit aan en dus het professioneel karakter.

Zonder zelfs een beroep te moeten doen op het fiscaal vermoeden, is het bestaan van een regelmatige activiteit vastgesteld. Voor alle in het geding zijnde jaren, geeft hij fiscaal inkomsten aan als «baten» en trekt hij van zijn ontvangsten sociale bijdragen en beroepskosten af. Hij betwist de fiscale kwalificatie van zijn inkomsten niet.

N. verzoekt om de loop van de interesten te schorsen. Het Hof stelt vast dat het sociaal verzekeringsfonds geen enkel initiatief heeft genomen om de procedure te doen vooruitgaan tussen het ogenblik waarop N. de stukken heeft bezorgd in juli 2002 en het ogenblik waarop het fonds zijn conclusies heeft neergelegd op 11.05.2006. Het gebrek aan voortvarendheid is een nalatigheid volgens de principes van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de loop van de gerechtelijke interesten moet bijgevolg geschorst worden tussen 1.08.2002 en 11.05.2006.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, valt de betwisting m.b.t. de verplichting om sociale zekerheidsbijdragen te betalen, onder het toepassingsgebied van artikel 6, § 1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, dat het recht invoert voor alle personen om hun zaak binnen een redelijke termijn behandeld te zien. Het redelijk karakter van de duur van de procedure wordt beoordeeld volgens de omstandigheden van de zaak overeenkomstig de criteria die door de rechtspraak van het Europees Hof worden bevestigd, meer bepaald «de complexiteit van de zaak, het gedrag van de verzoeker en van de bevoegde autoriteiten alsook de vraag wat er voor de betrokkenen op het spel staat». Zo dient men zich ervan te vergewissen dat de schuldenaar van de bijdragen geen toevlucht heeft genomen tot verdragende maatregelen.

INVORDERING

Bestuurshandeling - Motivering - Behoorlijk bestuur

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Namen van 13 januari 2015

AR 2013/AN/125

Niet gepubliceerd

De bestuurshandelingen van de administratieve overheden moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd (artikel 2 van de wet van 29 juli 1991). De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3 van dezelfde wet). De motivering moet passend, met andere woorden duidelijk en precies zijn.

Onder passende motivering verstaat men elke motivering die redelijkerwijs aan de basis ligt van de bestuurshandeling. De motivering kan op een beperktere wijze worden begrepen worden voor de handelingen die voortvloeien uit een gebonden bevoegdheid dan wanneer zij een discretionaire bevoegdheid uitoefent en dus een volledige appreciatiebevoegdheid. In het eerste geval kan het bestuur zich beperken tot het vermelden van de feitelijke elementen en van de wetsartikelen op grond waarvan het een beslissing moest nemen.

De motivering moet zich in principe in de bestuurshandeling zelf bevinden maar mag ook blijken uit andere documenten waarnaar in de handeling wordt verwezen en waarvan de betrokkene voorafgaandelijk werd geïnformeerd.

In casu omvat de bestreden beslissing een reeks feitelijke overwegingen en vermeldt tevens de wettelijke bepalingen waardoor de RSZ zijn ambtshalve regularisatie en de sociale bijdragen die hij vordert, verantwoordt. De tweede beslissing verwijst op zijn beurt naar de vaststelling door de sociale inspectie van de tewerkstelling van S. zonder het vervullen

van een Dimona-aangifte en vermeldt tevens de inhoud van het toe te passen artikel, de wijze waarop het op A. werd toegepast en de berekening van de gevorderde bijdrage.

De twee beslissingen voldoen aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991.

Als administratieve overheid is de RSZ onderworpen aan de algemene principes van het administratief recht, nl. de niet-geschreven rechtsregels waarnaar het bestuur zijn werking en zijn handeling moet richten. Tot deze algemene principes behoren de principes van goed bestuur.

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel en de naleving van de redelijke termijn, beschouwt het Hof dat de RSZ niet het principe van de naleving van de redelijke termijn heeft miskend. De RSZ heeft zijn eerste beslissing genomen minder dan drie maanden (in vakantieperiode) na de overdracht van het dossier door de sociale inspectie en vervolgens zijn tweede beslissing zes maanden na de ontvangst van het dossier.

Ook als men veronderstelt dat het principe van de naleving van de redelijke termijn zou zijn miskend, kan dit niet tot gevolg hebben dat de RSZ zijn recht zou verliezen om de betwiste bijdragen te vorderen maar enkel dat de schade moet worden hersteld die door de schuld van de RSZ werd veroorzaakt.

Wat betreft het principe van de procedure op tegenspraak, beschouwt het Hof dat dit principe van behoorlijk bestuur geen obstakel kan vormen

voor de uitspraak aangaande de bijdragen waarop de twee beslissingen van de RSZ betrekking hebben. Gelet op het recht van de arbeidsgerechten om zich in de plaats te stellen en gelet op het feit dat zij gevat worden door

het verzoek van de RSZ om de vennootschap te horen veroordelen tot de betaling van de sociale bijdragen, is het niet relevant om het eventueel gebrek dat de administratieve fase zou inhouden, in te roepen.

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGEN

Toepassing van de wet in de tijd - Bijberoep - Discriminatie

Arrest van het arbeidshof van Luik, afdeling Luik

10 februari 2015

AR 2014/AL/275

www.juridat.be

K. was aangesloten bij het sociale verzekeringsfonds in de hoedanigheid van advocate in zelfstandig bijberoep.

De vader van K. heeft in zijn hoedanigheid van erfgenaam een aanvraag tot vrijstelling van sociale bijdragen ingediend op 14 november 2012, hetzij na de inwerkingtreding van het KB van 06.04.2010, waarin bepaald wordt dat de aanvraag tot vrijstelling van bijdragen verschuldigd in de hoedanigheid van onderworpen in bijberoep, niet in overweging wordt genomen. Het nieuwe KB is bijgevolg van toepassing op de situaties die vanaf zijn inwerkingtreding optreden.

Het verschil in behandeling tussen de verzekeringsplichtigen in hoofdberoep en de verzekeringsplichtigen in bijberoep, is verantwoord en redelijk. De zelfstandigen in bijberoep worden op onweerlegbare wijze geacht zich niet te bevinden in een staat van behoefte of in een toestand die de staat van behoefte benadert. Zij moeten een andere, minstens halftijdse, beroepsbezigheid bewijzen en zijn zo verzekerd van een minimum aan

beroepsinkomsten en sociale dekking. Wat betreft de verschuldigde sociale bijdragen voor een bijberoep gaat het bovendien om een verminderd bedrag.

VERZEKERINGSPLICHT

Fiscaal vermoeden – huurinkomsten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
13 februari 2015
AR 2014/AB/257
Niet gepubliceerd

Voor het jaar 2001 werd K. door de administratie van de belastingen belast op huurinkomsten afkomstig van de NV K., die geherkwalificeerd werden als «bezoldigingen van bedrijfsleider».

In 2001, was hij niet langer vennootschapsmandataris van de NV K. in dewelke hij ontslag had genomen op 30 maart 2000 maar was hij nog altijd vennootschapsmandataris in de vennootschap S.

De vraag stelt zich of het fiscale vermoeden de verzekeringsplicht voor het jaar 2001 kan verantwoorden.

In de mate dat K. in 2001 geen mandaat meer uitoefende in de vennootschap NV K., is het Hof van oordeel dat K. het fiscale vermoeden heeft weerlegd en dat dit fiscale vermoeden niet toelaat om de verzekeringsplicht voor 2001 te behouden.

Het Hof is van oordeel dat de verzekeringsplicht ook niet gerechtvaardigd is, noch door de toepassing van de theorie van de werkende vennoot, noch door deze van het sociologisch criterium omdat het sociaal verzekeringsfonds niet het bewijs levert van de uitoefening van een activiteit die tot doel heeft het geïnvesteerde kapitaal te doen renderen.

INVORDERING

Dwangbevel - Geldigheid - Kosten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 13 februari 2015
AR 2014/AB/65
Niet gepubliceerd

Artikel 46 van het KB van 19.12.1967 verplicht het sociale verzekeringsfonds, alvorens tot de invordering bij wijze van dwangbevel over te gaan, om de onderworpen een laatste herinnering toe te sturen bij ter post aange tekend schrijven of door tussenkomst van een gerechtsdeurwaarder. Die herinnering moet de bedragen vermelden waarop de invordering betrekking zal hebben, alsook dat indien de onderworpen niet tot de betwisting overgaat

van de bedragen die van hem worden gevorderd of geen uitstel vraagt, binnen de maand van deze herinnering, het fonds die bedragen zal kunnen invorderen door middel van een dwangbevel.

Het sociale verzekeringsfonds kan vervolgens een dwangbevel aan de schuldenaar betekenen bij deurwaardersexploot, voor zover de onderworpen niet tot de betwisting is overgegaan van de bedragen die van hem worden gevorderd of uitstel van betaling heeft

gevraagd en verkregen, in de voorwaarden en termijnen die in voornoemd artikel 46 zijn opgesomd.

In casu werd op 20 april 2012 een laatste herinnering gestuurd met de vermeldingen die door de reglementering worden opgelegd. S en de BVBA B. hebben niet gereageerd binnen de maand van deze herinnering.

S. en de BVBA B roepen een vroegere betwisting in van vóór de aanmaning die voorafging aan het dwangbevel en roepen de nietigheid in van het dwangbevel dat aan de BVBA werd betekend. De betwisting van april 2008 voldoet niet aan de voorwaarden en termijnen die in artikel 46 van het KB van 19.12.1967 zijn opgesomd.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Studieperiode - Hoedanigheid zelfstandige - Discriminatie met werknemers

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 3 maart 2015
AR 2013/AB/681
Niet gepubliceerd

L. volgde colleges van het academiejaar 1965-1966 tot het academiejaar 1972-1973 en van 1976 tot 1980 een specialisatie orthodontie.

De gelijkstelling van de studieperiode van 1 januari 1967 tot 30 juni 1973 werd geweigerd om reden dat L. «niet de hoedanigheid had van zelfstandige op het ogenblik waarop de studieperiode aanving of 180 dagen na het einde van de studieperiode». Overeenkomstig artikel 15, § 1 van het KB nr. 72 wordt het bewijs van de beroepsbezigheid als zelfstandige geleverd vanaf 1957 door de betaling van pensioenbijdragen verschuldigd krachtens de wetten die het pensioenstelsel der zelfstandigen regelen en vanaf 1968 door de betaling der bijdragen verschuldigd krachtens het KB nr. 38 van 27

Overigens is de dagvaarding in verzet tegen dwangbevel, die 5 maanden na betekening van 6 september 2012 werd betekend, laattijdig.

Het verzet tegen dwangbevel is niet ontvankelijk.

Wat de kosten betreft, is artikel 1017, lid 2, Ger. W. niet van toepassing aangezien het verzoek is ingediend door of tegen een zelfstandige als bijdrageplichtige en niet als begunstigde van uitkeringen. De kostenveroordeling wordt uitgesproken tegen de in het ongelijk gestelde partij, in casu S. en de BVBA B.

juli 1967 houdende het sociaal statuut der zelfstandigen.

L. was slechts vanaf 1 juli 1975 ingeschreven als zelfstandige en betaalde vanaf die datum sociale bijdragen als zelfstandige. L. verwijst naar een attest van de belastingen waaruit blijkt dat zij inkomsten uit een zelfstandige activiteit genoot sedert 3 juli 1973. Alleen de effectieve betaling van sociale bijdragen of pensioenbijdragen als zelfstandige worden in aanmerking genomen.

Artikel 28 van het ARP bepaalt dat geen enkele periode kan worden gelijkgesteld indien zij krachtens een andere pensioenregeling kan worden gelijkgesteld. Het principe is dus dat de gelijkstelling in de pensioenregeling der

zelfstandigen subsidiair is. In de periode van 1 augustus 1973 tot en met 31 december 1973 werkte zij als werknemster en bouwde zij rechten op in een ander stelsel en kan zij hiervoor geen gelijkstelling bekomen in de zelfstandigenregeling. Tevens komen alleen de betaalde bijdragen in hoofdberoep in aanmerking en niet de bijdragen als zelfstandige in bijberoep.

L. is van oordeel dat sprake is van een ongelijke behandeling tussen de regeling van de werknemers en de zelfstandigen en wenst dat er een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Een prejudiciële vraag stellen aan het Grondwettelijk Hof is onmogelijk aangezien

dit Hof niet bevoegd is voor de toetsing van de koninklijke besluiten die niet bij wet bekrachtigd werden, hetgeen in deze zaak het geval is. In toepassing van artikel 159 van de grondwet past het Arbeidshof de reglementaire bepalingen bij KB enkel toe wanneer zij met de wetten overeenstemmen. Bijgevolg dient te worden nagegaan of deze reglementaire bepalingen al dan niet een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaken.

Het Grondwettelijk Hof heeft herhaaldelijk de fundamentele verschillen gerechtvaardigd tussen de sociale zekerheidsstelsels van de zelfstandigen en werknemers door zich te baseren op de autonomie van de stelsels die elke een verschillende filosofie en historische evolutie hebben gekend.

INVORDERING

Dwangbevel - Ontheffing van de hoofdelijke aansprakelijkheid - Kosten Schadevergoeding

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 13 maart 2015
AR 2014/AB/256
Niet gepubliceerd

Op 12 juli 2011 werd een dwangbevel betekend aan P. en aan de BVBA voor de bijdragen die door P. verschuldigd waren voor de periode van het 1e kwartaal 2010 tot en met het 1e kwartaal 2011.

Op 21 maart 2011 had de BVBA aan de Commissie voor vrijstelling een ontheffing van de hoofdelijke aansprakelijkheid gevraagd voor die bijdragen. Het verzet tegen dwangbevel dat door de bvba werd ingediend, was zonder voorwerp geworden.

Op 26 september 2012 werd een dwangbevel betekend aan P. en aan de BVBA voor de bijdragen die door P. verschuldigd waren voor de periode van het 2de kwartaal 2011 alsook voor de verschuldigde regularisatiebijdragen.

Na verzet tegen dit dwangbevel dat door de bvba werd ingediend, werd aan de Commissie voor vrijstelling een ontheffing van hoofdelijke aansprakelijkheid aangevraagd. De ontheffing van hoofdelijke aansprakelijkheid werd toegekend op 23 augustus 2013 voor de bijdragen van het 2de kwartaal 2011 alsook voor de regularisatiebijdragen.

Ook al moet de bvba ingevolge de beslissing van de Commissie voor vrijstelling de aanvankelijk gevorderde bijdragen, verhogingen en interesten niet meer betalen, moet ze de herinneringskosten en de procedurekosten die werden aangegaan vóór de aanvraag tot ontheffing van de hoofdelijke aansprakelijkheid, voor haar rekening nemen. De BVBA moet

worden veroordeeld tot de aanmaningskosten van 27 april 2012 alsook tot de kosten van betekening van het dwangbevel.

Op chronologisch vlak is de tweede procedure niet identiek aan de eerste: het eerste dwangbevel werd betekend op een ogenblik waarop de aanvraag tot ontheffing van de hoofdelijke aansprakelijkheid reeds was ingediend, hetgeen niet het geval was bij het tweede dwangbevel.

VERZEKERINGSPLICHT

Kandidaat-geneesheer-specialist in opleiding - Erkenning - Uitbreiding RSZ-regeling

Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 13 maart 2015
AR 2012/AM/313
Niet verschenen

M. is doctor in de geneeskunde sinds 1992 en is in die hoedanigheid door het RIZIV erkend vanaf 7.07.1992

Voor de fiscale boekjaren 1995 tot 1998 (inkomsten 1994 tot 1997), heeft M. inkomsten als zelfstandige aangegeven.

Het RSVZ vordert zijn aansluiting in het sociaal statuut der zelfstandigen alsook de betaling van de bijdragen voor de periode van het 4de kwartaal 1994 tot het 4de kwartaal 1997. Die periode stemt overeen met de periode tijdens welke hij een gespecialiseerde opleiding in de radiologie heeft gevolgd die vijf klinische stagejaren omvat binnen de erkende stagediensten. Hij heeft het diploma van «licencié spécial en radiologie» verworven, maar doordat hij geen plan en stageverslagen heeft ingediend, heeft hij niet de erkenning van geneesheer-radioloog gekregen.

Het verzoek tot schadevergoeding van de bvba is niet gegrond. Geen enkele fout kan ten laste worden gelegd van het sociale verzekeringsfonds. In geval van hoofdelijke verplichtingen kan de schuldeiser «van de schuldenaars degene aanspreken die hij verkiest». De BVBA kan het fonds niet verwijten dat het niet alles heeft gedaan om de in het geding zijnde bedragen terug te vorderen ten laste van P., in Frankrijk.

Wat de wettelijke uitbreiding van RSZ-onderwerping betreft

M. roept het voordeel in van de wettelijke uitbreiding van de onderwerping die beperkt is tot 2 takken van de sociale zekerheid van de werknemers en waarbij artikel 15bis van het KB van 28.11.1969 de RSZ-wetgeving uitbreidt tot de kandidaat-geneesheer-specialist in opleiding.

Het voordeel van de bepalingen van bedoeld artikel 15bis houdt volgens het Hof, voorafgaandelijk de naleving in van de wetgeving die van kracht is betreffende de erkenning van de geneesheer-specialisten. De erkenning is het eindresultaat van een proces waarin vooraf bepaalde voorwaarden en modaliteiten moeten worden nageleefd.

Artikel 15bis is van toepassing wanneer de opleiding verloopt in het kader van een goedgekeurd stageplan en met naleving van alle wettelijke modaliteiten. Enkel de modaliteiten

van de stage zijn hier in het geding en niet de werkelijkheid van de stage.

M. kan het voordeel van artikel 15bis niet inroepen.

Wat de her kwalificatie van de arbeidsrelatie betreft

M. verzoekt om de her kwalificatie van de stagerelatie in een loontrekkende arbeidsrelatie waardoor hij het voordeel kan genieten van de volledige sociale zekerheid van de werknemers.

Gelet op de omvang van zijn inkomsten, na aftrek, betreffende de jaren 1995-1997, beschouwt het Hof dat deze zelfstandige activiteit voldoet aan de voorwaarde van regelmatigheid van het sociologisch criterium, dat aldus bij het fiscaal criterium aansluit, en de onderwerping in het sociaal statuut der zelfstandigen rechtvaardigt.

Het Hof stelt dat de *«wanneer de elementen die aan zijn beoordeling worden voorgelegd niet toelaten om de kwalificatie die de partijen aan hun overeenkomst hebben gegeven, uit te sluiten, de bodemrechter geen andere kwalificatie in de plaats mag stellen»*.

Uit de aanslagbiljetten van de betrokken periode blijkt dat M. indertijd zelf de ontvangen bedragen heeft aangegeven als zelfstandige inkomsten en dat de inrichtingen waarbij de stage werd gedaan, hebben bevestigd dat de prestaties van M. uitgevoerd werden onder het sociaal statuut van zelfstandig geneesheer.

M. beweert op dit ogenblik weliswaar dat hij zich vergist heeft bij het invullen van zijn belastingaangifte, maar heeft niettemin gedurende minstens 8 jaar geenszins het principe betwist. Daarbovenop komt het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat hij gedurende meerdere jaren dezelfde fout opnieuw kan hebben gemaakt des te meer omdat die keuze de steeds omslachtige berekening van de

beroepskosten inhield. Bovendien wordt geen enkele aanwijzing ingeroepen waardoor het statuut van zelfstandige in twijfel zou kunnen worden getrokken.

De verplichting om de richtlijnen van een stagemeeester na te leven zijn op zich geen karakteristiek teken van een gezagsverhouding omdat de algemene richtlijnen geen juridische ondergeschiktheid uitdrukken maar een eenvoudige economische afhankelijkheid van de persoon tegenover de opdrachtgever.

Wat de schorsing van de loop van de interesten betreft

M. verzoekt om de schorsing van de loop van de moratoire en gerechtelijke interesten gelet op de procedurale traagheid van het RSVZ

De principes betreffende het begrip van redelijke termijn werden uitgesproken door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat erop gewezen heeft dat het redelijke karakter van de duur van een procedure beoordeeld moet worden volgens de omstandigheden van de zaak en ten aanzien van de complexiteit van de zaak, van de houding van de verzoeker en die van de bevoegde autoriteiten alsook van de inzet van het geschil voor de betrokkenen.

In casu is het lange verloop van de termijn tussen de datum van opeisbaarheid van de bijdragen en hun invordering langs juridische weg ongetwijfeld te wijten aan de houding van M. zelf, die gedurende jaren het RSVZ heeft misleid, door te doen alsof hij het principe van verzekeringsplicht niet betwistte en door de niet-betaling van de bijdragen te verantwoorden door een dwingend solvabiliteitsprobleem om plots van houding te veranderen en aldus het RSVZ te dwingen om langs gerechtelijke weg tot de invordering over te gaan.

Het verzoek van M. kan niet worden ingewilligd.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandaat - Vermoeden - Tegenbewijs - Inspectieverslag

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 13 maart 2015

AR 2013/AB/410

Niet gepubliceerd

D.B. werd aangeduid als zaakvoerder van de vennootschap I. B.. Het Hof wijst erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof volgt dat de mandataris het vermoeden van verzekeringsplicht van de vennootschapsmandatarissen zoals bepaald in artikel 3, § 1, vierde lid van het KB nr. 38, kan weerleggen door aan te tonen dat de activiteit als zaakvoerder ofwel niet gewoonlijk van aard was, ofwel niet werd uitgeoefend met winstoogmerk.

Het vermoeden en de mogelijkheden om het te weerleggen verschillen niet van elkaar naargelang het om een geschil gaat tussen de mandataris en het fonds, of een geschil tussen de rechtspersoon, als hoofdelijke aansprakelijke van de mandataris, en het fonds.

Wat betreft het bewijs van de afwezigheid van winstoogmerk, heeft het Hof van Cassatie beslist dat *«het bewijs van de kosteloosheid van het mandaat enkel kan worden afgeleid uit de vaststelling dat de algemene vergadering tijdens een beraadslaging heeft besloten dat dit mandaat niet zou worden vergoed, en niet uit het loutere feit dat zij nooit beslist heeft een vergoeding toe te kennen»*.

In casu preciseren noch de statuten, noch de benoemingsakte, dat het mandaat van D.B. kosteloos zou worden uitgeoefend. Het is zonder belang om na te gaan of er daadwerkelijk inkomsten werden uitgekeerd door de vennootschap.

Wat betreft het bewijs dat de activiteit geen regelmatig of gewoonlijk karakter zou hebben gehad, wijst het Hof erop dat het enkele feit van het ondertekenen in de hoedanigheid van zaakvoerder van de uittreksels bestemd voor publicatie in het Belgisch Staatsblad, een indicatie is van de activiteit.

De onderwerping aan het sociaal statuut moet worden bevestigd, aangezien het vermoeden niet werd weerlegd.

De hoofdelijkheid impliceert dat de vennootschap de sociale bijdragen die zijn verschuldigd door D.B. moet dragen voor de kwartalen gedurende welke hij bestuurder was, en zulks onafhankelijk van de vraag of de inkomsten als zelfstandige die hebben gediend voor het berekenen van de sociale bijdragen, werden uitgekeerd door de vennootschap.

Uit het inspectieverslag van het RSVZ blijkt dat voor D.B. daadwerkelijk een fiscale inkohiering is gebeurd voor de inkomsten als zelfstandige in 2007 en 2008. Dit verslag vormt een voldoende bewijs van het bestaan van deze inkomsten. De bepaling van artikel 23bis, § 1 van het KB nr. 38 stelt dat dit stuk bewijskracht heeft tot het tegendeel bewezen is.

PROCEDURE

Berusting - Incidenteel beroep

Europees Verdrag voor de rechten van de mens - Redelijke termijn

Schorsing gerechtelijke intresten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 april 2015
AR 2014/AB/550
Niet gepubliceerd

Het fonds roept in dat het incidenteel beroep onontvankelijk is omdat I. in het vonnis zou hebben berust.

Dat standpunt is in strijd met artikel 1054 van het Gerechtelijk Wetboek dat het volgende stelt: «De gedaagde in hoger beroep kan te allen tijde incidenteel beroep instellen (...), zelfs indien hij het vonnis zonder voorbehoud heeft betekend of er vóór de betekening in berust heeft.»

N. verzoekt om de loop van de intresten te schorsen. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, valt de betwisting m.b.t. de verplichting om sociale zekerheidsbijdragen te betalen, onder het toepassingsgebied van artikel 6, § 1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, dat het recht invoert voor alle personen om hun zaak binnen een redelijke termijn behandeld te zien. Het redelijk karakter van de duur van de procedure wordt beoordeeld volgens de omstandigheden van de zaak volgens de criteria die door de rechtspraak van het Europees Hof worden bekrachtigd, meer bepaald «de complexiteit van de zaak, het gedrag van de verzoeker en van de bevoegde autoriteiten alsook de vraag wat er voor de betrokkenen op het spel staat».

In casu loopt de procedure sinds nagenoeg 20 jaar. De redelijke termijn werd onmiskenbaar overschreden. Men moet aanvaarden dat het, behoudens verdragende maatregel van de schuldenaar, een misbruik kan zijn vanwege

het organisme van sociale zekerheid dat de invordering van de sociale bijdragen voortzet, om gerechtelijke intresten te eisen voor periodes waarin dat organisme in gebreke is gebleven om de procedure voor de invordering van de bijdragen vooruit te doen gaan. De uitoefening van het recht moet worden teruggebracht binnen de grenzen van de normale uitoefening ervan, door in de mate van het mogelijke het bedrag van de gerechtelijke intresten te beperken.

In casu is de schorsing van de loop van de intresten gerechtvaardigd. Tussen 4 maart 1997 en 22 maart 1999 en vervolgens tussen 16 september 1999 en 2 januari 2003 is het fonds in gebreke gebleven om op de conclusies van I. te antwoorden.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandaat - Vermoeden - Tegenbewijs - Fusie - Einde mandaat

BIJDRAGEPLICHT

Hoofdelijkheid van de rechtspersonen

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 8 mei 2015
AR 2014/AB/210
Niet gepubliceerd

B. was vennoot en mandataris van verschillende vennootschappen. Hij wordt dan ook geacht een zelfstandige activiteit te hebben uitgeoefend. Hijzelf en de vennootschap hebben evenwel de mogelijkheid om dit vermoeden te weerleggen.

De vennootschap T., die werd overgenomen door de burgerlijke vennootschap M. op 25.09.2007, beroept zich op artikel 22 van de statuten die preciseren dat het mandaat van bestuurder kosteloos is, onder voorbehoud dat «de algemene vergadering kan afwijken van deze verplichting». Zo behield de algemene vergadering de mogelijkheid om het mandaat te vergoeden en wordt de afwezigheid van winstoogmerk niet geleverd.

De vennootschap legt de benoemingsakte voor van andere mandatarissen in december 1992. Uit het feit dat de kosteloosheid bij deze benoemingen werd gepreciseerd, vloeit niet voort dat werd voorzien in de kosteloosheid van het mandaat van B. bij zijn latere benoeming.

De fusie van de vennootschap T. heeft, van rechtswege en tegelijkertijd, tot gevolg dat de overgenomen vennootschap ophoudt te bestaan en dat B. ophoudt bestuurder te zijn van de vennootschap T. op de datum van de fusie. B. werd niet aangeduid als bestuurder van de vennootschap M., zodat de hoofdelijkheid van de vennootschap M. een einde nam bij de fusie-overname na afloop van het 3de kwartaal 2007.

B. was bestuurder en gedelegeerd bestuurder van G. Bij de eerste benoeming in 1997 werd het mandaat van bestuurder als kosteloos mandaat gekwalificeerd. Deze precisering werd niet voorzien voor het mandaat van gedelegeerd-bestuurder en bij de benoemingen in 2003 en 2006. Vanaf 2003 bestond de mogelijkheid op een bezoldiging. Er werden trouwens fictieve intresten in aanmerking genomen als belastbaar voordeel, wat op zichzelf volstaat om het bezoldigd karakter van het mandaat aan te tonen.

In de mate dat B. als mandataris in verschillende vennootschappen een zelfstandige activiteit in hoofdberoep heeft uitgeoefend, zijn minimumbijdragen verschuldigd, zelfs als geen enkel inkomen werd uitgekeerd.

Artikel 15, § 1, derde lid, van het KB nr. 38 bepaalt dat de rechtspersonen hoofdelijk gehouden zijn tot de betaling van de sociale bijdragen als zelfstandige die hun vennoten of mandatarissen zijn verschuldigd. Opdat een rechtspersoon hoofdelijk aansprakelijk zou zijn met een van zijn mandatarissen, is het noodzakelijk en voldoende dat een mandataris in deze vennootschap een mandaat heeft uitgeoefend gedurende een bepaalde periode en dat de sociale zekerheidsbijdragen met betrekking tot deze periode nog verschuldigd zijn door deze mandataris, in zijn hoedanigheid van zelfstandige. De hoofdelijkheid van een

rechtspersoon beperkt zich dus niet tot de bijdragen die betrekking hebben op de inkomsten die hijzelf heeft uitbetaald aan zijn mandataris of vennoot.

De vennootschap M. is van oordeel dat zij geen persoonlijk belang heeft bij de schuld van B. en eist het voordeel van de verdeling van de schuld. Het Hof is van mening dat in het perspectief van de continuïteit van zijn activiteiten, een rechtspersoon er belang bij heeft dat de natuurlijke personen die er bestuurder zijn, over een sociale zekerheidsdekking beschikken.

De vennootschap M. voert een discriminatie aan tussen de wettelijke hoofdelijkheid en

de conventionele regeling die van toepassing is krachtens artikel 1216 van het Burgerlijk Wetboek, wanneer de medeschuldenaars geen persoonlijk belang hebben bij de schuld. Het Hof wijst erop dat het de intentie van de wetgever was om door het aannemen van artikel 15, § 1, derde lid van het KB nr. 38 te voorzien in een regeling van ondeelbaarheid van de schuld. Artikel 1216 van het Burgerlijk Wetboek betreft niet de relatie tussen de schuldeiser en een hoofdelijke medeschuldenaar, maar de verdeling van de schuld tussen de hoofdelijke medeschuldenaars.

BIJDRAGEPLICHT

Verzaking aan de betaling

PROCEDURE

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens – Redelijke termijn

Opschorting intresten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 8 mei 2015
AR 2014/AB/863
Niet gepubliceerd

D. is van mening dat het fonds de betaling van de verschuldigde bijdragen heeft verzaakt door zijn brief die luidt als volgt: «*Wij verzoeken u (...) dit bedrag binnen de 10 dagen over te maken (...), anders zullen wij verplicht zijn om deze schuld oninvorderbaar te verklaren ...*».

Het Hof aanvaardt de verzaking niet om de volgende redenen:

- De reglementering inzake socialezekerheidsbijdragen van de zelfstandigen is van openbare orde;
- Een verzaking moet zeker zijn; het gebruik van de term «oninvorderbare schuld» betreft de

uitvoering van het recht en niet de verzaking van dat recht. De verzaking van de uitvoering van een schuldvordering verbiedt het fonds niet om het verkrijgen van een uitvoerbare titel via de gerechtelijke weg voort te zetten.

Volgens het Europees Hof van de Rechten van de Mens, valt de betwisting m.b.t. de verplichting om sociale zekerheidsbijdragen te betalen, onder het toepassingsgebied van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De onderhavige procedure is onderworpen aan het beginsel van de redelijke termijn in de zin van artikel 6. Het redelijk karakter van de duur van de procedure wordt beoordeeld volgens de omstandigheden

van de zaak ten aanzien van de criteria die door de rechtspraak van het Europees Hof worden bekrachtigd, meer bepaald «de complexiteit van de zaak, het gedrag van de verzoeker en van de bevoegde autoriteiten alsook de vraag wat er voor de betrokkenen op het spel staat».

In casu duurt de procedure al bijna 24 jaar. De redelijke termijn is duidelijk overschreden. Er moet worden toegegeven dat, onder voorbehoud van verdragingsmanoeuvres van de

schuldenaar, het onrechtmatig kan zijn van de kant van het fonds dat de invordering voortzet, gerechtelijke intresten te vorderen voor de periodes waarin het in gebreke is gebleven om de procedure te doen vooruitgaan. Voor de periode waarin het fonds geen enkel procedureel initiatief heeft genomen, is het Hof van oordeel dat het onrechtmatig is om gerechtelijke intresten te vragen.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Beroepsactiviteit - Vennootschapsmandaat - Vermoeden Tegenbewijs

Arrest van het Arbeidshof van Gent, afdeling Brugge van 12 mei 2015
AR 2014/AR/169
Niet verschenen

De vermoedens voor het uitoefenen van een beroepsbezigheid, ingesteld door of krachtens het KB nr. 38 van 27 juli 1967, gelden eveneens voor de gelijkstelling.

Het staat vast dat DB. gedurende de periode van 1 juli 2008 tot en met 30 juni 2010 zijn mandaat van zaakvoerder van de BVBA D.B. nog steeds verderzette. Voor de in het geding zijnde periode heeft DB. de jaarrekening ondertekend in zijn hoedanigheid van mandataris van de BVBA. Hij was secretaris van de algemene vergadering der aandeelhouders.

De BVBA D.B. is een handelsvennootschap, actief in de bouwsector en beoogde uiteraard winst. Het boekjaar 2008 werd afgesloten met winst.

DB. verwierf in het inkomstenjaar 2009 en 2010 beroepsinkomsten. Aangezien DB. inkomsten ontving van de vennootschap kon het RSVZ zich beroepen op het vermoeden van verzekeringsplicht. DB. draagt de bewijslast om

het vermoeden te ontcrachten. De medische stukken tonen niet aan dat DB. zich in de volstreekte onmogelijkheid verkeerde om zijn mandaat van zaakvoerder uit te oefenen.

De gelijkstelling kan niet worden toegekend.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsactiviteit - Vennoetschapsmandaat - Vermoeden - Tegenbewijs

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 2 juni 2015
AR 2014/AB/540
Niet verschenen

V. was statutair zaakvoerder en tevens werkend venoot-enige aandeelhouder van de BVBA CDVF. De oprichtingsakte vermeldt dat het mandaat bezoldigd is.

V. betwist haar verzekeringsplicht. Zij was ernstig ziek en beweert geen inkomsten te hebben verworven.

Het Hof is van oordeel dat zij in gebreke blijft het bewijs te leveren dat haar mandaat onbezoldigd was en dat zij geen prestaties leverde als zaakvoerster in de betwiste periode en derhalve gehouden is tot de betaling van achterstallige sociale zekerheidsbijdragen.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennoetschapsmandaat - Vermoeden - Uitoefening van het mandaat

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik, van 9 juni 2015
AR 2014/AL/504
Niet gepubliceerd

D. werd benoemd tot bestuurder in geval een andere bestuurder, C, motorisch gehandicapt, in de onmogelijkheid zou verkeren zijn functies uit te oefenen en om de gedelegeerd bestuurder te vervangen. D. heeft nooit zijn mandaat van bestuurder en van gedelegeerd-bestuurder uitgeoefend.

Het vermoeden van artikel 2 van het KB van 19.12.1967, genomen met toepassing van het artikel 3, § 2 van het KB nr. 38 is slechts toepasselijk in geval van uitoefening van het mandaat en niet door het loutere bezit van een mandaat.

BIJDRAGEPLICHT

Verjaring - Stuiting - Schorsing - Faillissement - Hoofdelijke schuldenaars

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik, van 9 juni 2015
AR 2014/AL/590.
Niet gepubliceerd

Artikel 1206 van het BW bepaalt dat de vervolgingen tegen een van de hoofdelijke schuldenaars de verjaring stuiten ten aanzien van allen.

De aangifte van de schuldvorderingen in de faillissementen van de vennootschappen waarin I. mandataris was, hebben de verjaring gestuit ten aanzien van I., hoofdelijke schuldenaar van de failliet verklaarde vennootschappen, waardoor een nieuwe termijn van 5 jaar begon te lopen.

De verjaring is geschorst ten aanzien van de schuldeiser die een schuldvordering heeft ingediend. Deze schorsing geldt evenwel slechts

voor de hoofdelijke schuldenaar in staat van faillissement, maar niet ten aanzien van de overige hoofdelijke schuldenaars. De schuldeiser kan immers zijn rechten doen gelden ten aanzien van deze andere hoofdelijke schuldenaars die niet in staat van faillissement verkeren.

Indien de verjaring werd gestuit door de aangifte van de schuldvorderingen in de faillissementen van de vennootschappen waarvan I. mandataris was, werd de verjaring slechts geschorst ten aanzien van alleen die vennootschappen die failliet werden verklaard, maar werd ze niet geschorst ten aanzien van I.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Wettelijkheid - Afwezigheid van activiteit - Verhogingen

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik, van 9 juni 2015
AR 2014/AL/405.
Niet gepubliceerd

Wettelijkheid van de jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen

In zijn arresten van 16.12.2010 en 16.06.2011 heeft het Grondwettelijk Hof beslist dat artikel 91 van de wet van 30.12.1992 tot invoering van een jaarlijkse forfaitaire bijdrage ten laste van de vennootschappen, niet verzoenbaar is met het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 170, § 1 van de Grondwet, maar uitsluitend in zoverre het het woord «inzonderheid» bevat.

Het Hof wijst erop dat in casu het bedrag van de toegepaste bijdrage het basisbedrag is waarin artikel 2bis van het KB van 15.03.1993 voorziet voor alle vennootschappen en dat er geen toepassing werd gemaakt van artikel 2ter van het KB dat een hoger bijdragebedrag vastlegt voor de vennootschappen van een bepaalde omvang.

Het bedrag van de gevorderde bijdragen werd vastgesteld zonder een beroep te doen op de term «inzonderheid», en zelfs zonder de afwijking toe te passen waarin is voorzien voor

de vennootschappen van een bepaalde omvang. Het legaliteitsbeginsel werd gerespecteerd. Dit bedrag werd vastgelegd overeenkomstig de door artikel 91 van de wet gegeven en geldige machtiging.

De appellanten houden staande dat de bijdragen onwettig zijn, aangezien de sociale verzekeringsfondsen niet de macht hebben om een belasting te innen.

Het Hof wijst erop dat ofschoon artikel 170 van de Grondwet het recht om een belasting in te voeren en de essentiële elementen ervan vast te stellen, voorbehoudt aan de wetgevende macht, het de wetgever niet verbiedt een privaatrechtelijke persoon te machtigen om ten bate van de Schatkist een belasting, in casu de jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen, in te vorderen.

Afwezigheid van de activiteit

De vennootschappen die geen activiteit hebben uitgeoefend gedurende een volledig kalenderjaar, zijn de bijdrage niet verschuldigd. Het feit dat de vennootschappen gedurende een of meerdere jaren verlies lijden, doet niet ter zake. De afwezigheid van activiteit moet worden vastgesteld en niet de afwezigheid van winst. De wetgever heeft beslist ter zake een gereguleerde bewijsmethode in te voeren, nl. een attest van de Administratie van de Directe Belastingen, waardoor het de vennootschappen niet is toegestaan met alle rechtsmiddelen de afwezigheid van activiteit te bewijzen. De neergelegde balansen zijn onvoldoende om wettelijk de afwezigheid van activiteit te bewijzen.

Verhogingen

Overeenkomstig artikel 93 zijn de sociale verzekeringsfondsen verplicht om per kalendermaand vertraging het bedrag van de bijdragen met 1 % te verhogen op het deel van de bijdragen dat niet tijdig werd betaald. Zij kunnen deze verhogingen niet verzaken.

De verhogingen werden toegepast omdat de appellanten hebben afgezien van de tijdige betaling van de gevorderde bijdragen, terwijl zij ervan waren ingelicht dat elke betalingsachterstand de betaling van verhogingen met zich bracht en dat het mogelijk was om de verzaking van deze verhogingen te vragen. Het bedrag van de gevorderde verhogingen is toe te schrijven aan de bewuste keuze van de appellanten om af te zien van elke betaling op straffe van verhoging en om de verzaking van de verhogingen niet te vragen.

Aangezien er geen sprake is van nalatigheid of rechtsmisbruik door het fonds, zijn de verhogingen verschuldigd.

Er kan niet worden ingegaan op het verzoek om betalingsvoorwaarden en termijnen, gelet op de ouderdom van de schuld en op het feit dat de vennootschap van elke betaling afziet zonder duidelijke verantwoording.

BIJDRAGEPLICHT

Foute informatie - Nalatigheid van het fonds - Schade

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 juni 2015
AR 2013/AB/429
Niet gepubliceerd

J., wettelijk samenwonende, kon de gunstige regeling van artikel 37 van het KB van 19.12.1967 niet genieten, en kon dus zijn activiteit als zelfstandige niet in bijberoep uitoefenen. J. blijft de bijdragen verschuldigd die worden berekend voor een zelfstandige in hoofdberoep.

Het fonds betwist niet onjuist advies te hebben gegeven, maar betwist het bedrag van de schadevergoeding ten gevolge van deze fout.

De wet van 11 april 1995 tot vaststelling van het Handvest van de sociaal verzekerde is niet van toepassing in de mate dat het het fonds tegenover zijn aangeslotene stelt in zijn hoedanigheid van bijdrageplichtige en niet van sociaal verzekerde in de zin van het Handvest.

Niettemin veronderstelt de informatieplicht van artikel 20 van het KB nr. 38 niet dat de instelling moet *«overgaan tot een uitgebreide consultatie*

die alle gevolgen van een actuele of een toekomstige situatie in ogenschouw zou nemen».

De schade die J. heeft geleden is gelijk aan het verschil tussen de verschuldigde bijdragen in de regeling van hoofdberoep en de verschuldigde bijdragen in de regeling van bijberoep.

Naast deze schade, heeft de fout van het fonds J. ertoe aangezet een reeks bijkomende stappen te ondernemen. Geen enkele aanvraag tot betaling van een voorlopige bijdrage op basis van de regeling van bijberoep, werd aan J. gericht. De nalatigheid van het fonds om de sociale bijdragen te vorderen binnen de verplichte termijn heeft J. daadwerkelijk ertoe gedwongen om stappen te ondernemen die hadden vermeden kunnen worden indien het fonds zijn opdracht correct had vervuld. De schade door toedoen van het fonds kan billijk worden geraamd op 500 euro.

VERZEKERINGSPLICHT

Mandataris Belgische vennootschap - Lokalisatie van de werkzaamheden Verordening 1408/71

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 juni 2015
10de Kamer, AR 2010/AB/91
Niet gepubliceerd

Plaats van uitoefening van de werkzaamheden

Uit de documenten blijkt dat R. tot in november 2006 werkzaamheden heeft uitgeoefend voor rekening van twee Portugese werkgevers die geen enkele band hebben met de Belgische vennootschap.

Tijdens de algemene vergadering van 7 juni 2000 werd R. als bestuurder aangesteld van de vennootschap Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA (die in België aan de belasting is onderworpen). Zijn mandaat werd hernieuwd voor zes jaar tijdens de vergadering van 7 juni 2006.

Ingevolge het arrest van het Hof van Justitie van 27 september 2012, moet artikel 3, § 1, 4de lid van het KB nr. 38, in zoverre het erin voorziet dat het mandaat in een aan de Belgische vennootschapsbelasting onderworpen vennootschap, wordt geacht uitgeoefend te worden in België, worden toegepast onder het enige voorbehoud dat het tegenbewijs kan worden geleverd door de mandataris (of de vennootschap die hoofdelijk met hem gehouden is).

Het mandaat van R. doet vermoeden dat er een werkzaamheid in België wordt uitgeoefend.

De notulen van de algemene vergaderingen waaraan R. op de zetel van de vennootschap heeft deelgenomen en tijdens welke hij de functie van secretaris heeft waargenomen, worden voorgelegd.

De vennootschap brengt geen enkel element aan dat het vermoeden van lokalisatie van deze werkzaamheid in België kan weerleggen.

Het Hof stelt vast dat het mandaat van R. werkzaamheden in België heeft verondersteld.

Kwalificatie van de werkzaamheden volgens de Belgische en de Portugese wetgevingen

De werkzaamheid van R. in Portugal bestond uit een werkzaamheid in loondienst. Geen enkele werkzaamheid in Portugal kan worden gekwalificeerd als een werkzaamheid anders dan in loondienst.

Op grond van de Belgische wetgeving rechtvaardigt de werkzaamheid van bestuurder, waarvan de lokalisatie in België is vastgesteld, de verzekeringsplicht in de Belgische regeling der zelfstandigen.

De statuten van de vennootschap Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA sluiten de betaling van een bezoldiging niet uit. Een bezoldiging

werd toegekend ten gunste van R., hetgeen de algemene vergadering heeft bevestigd. Het mandaat van bestuurder werd dus uitgeoefend met winstoogmerk.

Het mandaat houdt een regelmatige en gewoonlijke activiteit in. Zelfs als hij andere bezigheden heeft, wordt de bestuurder op elk ogenblik geacht de vennootschap, waarvan hij het orgaan, is te controleren en/of te vertegenwoordigen. De bewering van de vennootschap dat de vennootschap enkel door V.A. zou zijn bestuurd, wordt tegengesproken door het feit dat R. bezoldigingen heeft ontvangen die vergelijkbaar zijn aan die welke aan V.A. werden toegekend.

Toepasselijke wetgeving

Overeenkomstig artikel 14 quater, b en bijlage VII van Verordening 1408/71 heeft de gelijktijdige uitoefening van een werkzaamheid anders dan in loondienst in België en van een werkzaamheid in loondienst in een andere Lid-Staat, tot gevolg dat de werkzaamheid anders dan in loondienst tot de verzekeringsplicht leidt in de Belgische socialezekeringsregeling der zelfstandigen.

VERZEKERINGSPLICHT

Journalist - Verordening 1408/71 - Toepasselijke wetgeving- Vrijwillige verzekering in Duitsland

Behoorlijk bestuur - Informatieplicht

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 juni 2015
AR 2013/AB/505
Niet gepubliceerd

K. is zowel in België als in Duitsland gedomicilieerd en oefent gelijktijdig een werkzaamheid anders dan in loondienst uit op het grondgebied van de twee Lid-Staten.

Hij verklaart dat hij het beroep van zelfstandig journalist uitoefent in België waar hij onderworpen is aan de belasting van de natuurlijke personen in de hoedanigheid van Belgisch inwoner.

Hij draagt bij in Duitsland inzake pensioenen in een stelsel van vrijwillige verzekering en inzake ziekteverzekering in een Duits privéstelsel.

Verordening 1408/71 - Toepasselijke wetgeving

Overeenkomstig artikel 14bis, 2 van Verordening 1408/71 is op degene die op het grondgebied van twee of meer Lid-Staten gewoonlijk werkzaamheden anders dan in loondienst uitoefent, de wetgeving van de Lid-Staat van toepassing op het grondgebied waarvan hij woont, indien hij een deel van zijn werkzaamheden op het grondgebied van die Lid-Staat uitoefent.

Het Hof stelt vast dat meerdere elementen toelaten om te besluiten dat de hoofd- en gewoonlijke verblijfplaats in België gelegen is, en dat bijgevolg, met toepassing van artikel 14 bis 2, enkel de Belgische wetgeving van toepassing is.

Overeenkomstig artikel 15 van de Verordening is artikel 14 bis 2 echter niet van toepassing op de vrijwillige verzekering, op voorwaarde dat naast het stelsel van vrijwillige verzekering, in hetzelfde

land voor de betrokken beroeps categorieën een verplichte verzekering bestaat.

In Duitsland bestaat een verplicht stelsel voor de journalisten. Op dat principe van het verplicht karakter van de verzekering voor de zelfstandige journalisten bestaan echter uitzonderingen, onder meer wanneer de werkzaamheid van zelfstandige journalist slechts occasioneel is en er niet meer dan een werknemer is tewerkgesteld in het kader van de werkzaamheid van kunstenaar en van journalist.

Indien K. onderworpen is in een stelsel van vrijwillige verzekering inzake pensioenen, moet hij zich in een van de uitzonderingen op de verplichte verzekering bevinden die door het Duits recht zijn vastgelegd. Bovendien bevestigt de omstandigheid dat hij verzekerd is bij de Landeskrankenhilfe (LKH), het feit dat hij niet verzekerd is in een verplicht stelsel van ziekteverzekering.

Men zou zich dan in een situatie bevinden waarin een stelsel van vrijwillige verzekering en een stelsel van verplichte verzekering naast elkaar bestaan. Overeenkomstig artikel 15.2 van Verordening 1408/71, is bijgevolg het stelsel van verplichte verzekering dat door de Belgische wetgeving wordt vastgesteld, van toepassing en niet het stelsel van vrijwillige verzekering.

Hoedanigheid van journalist

K. roept als journalist de uitzondering in waarin artikel 5 van het KB nr. 38 voorziet inzake de

verzekeringsplicht in het sociaal statuut der zelfstandigen.

Het Hof stelt vast dat de bijdragen die door K. in een informatiebrief zijn geschreven in zijn hoedanigheid van voorzitter van de vereniging Internationaler Hilfsfonds tijdens de in het geding zijnde periode, geen journalistiek werk zijn. Het feit om houder te zijn van een perskaart volstaat niet om de activiteit van journalist te bewijzen. Het Hof beslist dat K. niet de hoedanigheid van «journalist» heeft.

Principe van behoorlijk bestuur

K. verwijt het sociale verzekeringsfonds een gedrag dat strijdig is met het principe van behoorlijk bestuur en waardoor hij nadeel heeft geleden. Het fonds heeft hem op 25.10.2005 een beslissing meegedeeld, hetzij 7 jaar na de eerste aansluiting en 3 jaar na de eerste betwistingen. Doordat K. op 25.11.2003 teruggekomen is op zijn vrijwillige aansluiting, is hij zelf verantwoordelijk voor een vertraging van 5 jaar. Bovendien heeft de complexiteit van het dossier onderzoeksmaatregelen genoodzaakt, onder meer bij de Belgische fiscale administratie.

VERZEKERINGSPLICHT

Belgische vennootschapsmandataris - Woonplaats in Luxemburg - Plaats van uitoefening van activiteit - Kosteloosheid mandaat

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
1 september 2015
AR 2013/AB/392
Niet gepubliceerd

R. was over de litigieuze periode 1997/1-2011/3 afgevaardigd bestuurder van de NV Huis van R. en tevens bestuurder, voorzitter en gedelegeerd bestuurder van bij de oprichting van de NV Zakenkantoor R, vennootschappen onderworpen aan de Belgische belastingen.

Informatieverplichting van het sociale verzekeringsfonds

K. roept een schending in van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde, dat een informatieverplichting invoert betreffende de rechten en verplichtingen van de sociaalverzekerde.

Het Hof stelt vast dat de sociale verzekeringsfondsen afhankelijk zijn van de informatie die zij van hun aangeslotenen krijgen. Geconfronteerd met een zelfstandige die alle karakteristieken van een verzekeringsplicht in België vertoonde, was het niet aan het sociale verzekeringsfonds om K. te informeren over alle hypothesen die konden worden overwogen. Het is K. zelf die zijn aanknopingspunt met de Duitse sociale wetgeving inroept en in zijn standpunt volhardt ondanks een duidelijk standpunt van de Belgische instellingen.

Het Hof ziet geen fout die door het fonds zou zijn begaan

Toepasselijke wetgeving Europese verordening

R. stelt woonachtig te zijn geweest in Luxemburg. De principes van de Vo. 1408/71 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zijn van toepassing in de betrokken periode.

Plaats van uitoefening van de beroepswerkzaamheid

Het begrip plaats van de uitoefening van een werkzaamheid wordt niet bepaald door de wetgevingen van de lidstaten, maar door het recht van de Unie en door de uitlegging die het Hof eraan geeft. Het begrip moet overeenkomstig de primaire betekenis van de gebruikte woorden, worden opgevat als de aanduiding van de plaats waar de betrokken persoon concreet de aan die werkzaamheid verbonden handelingen verricht (HvJ 27 september 2012, les tartes de Chaumont Gistoux).

De volgende elementen volstaan volgens het Hof om aan te nemen dat R. de vennootschappen bestuurde vanuit België

Een gedelegeerd bestuurder dient ten allen tijde de vennootschap waarvan hij het orgaan is, te vertegenwoordigen en het dagelijks beheer te leiden, minstens er voldoende regelmatige controle op uit te oefenen. Hij moet op ieder ogenblik op de hoogte zijn van de feitelijke situatie van de vennootschap. Alle algemene vergaderingen vonden plaats in België. Het accountantskantoor van R. bevond zich eveneens in België.

Elementen zoals de stukken van de belastingadministratie dat R. regelmatig in België verbleef, representatiekosten maakte in België, en zijn wagen in België tankte en onderhield, bewijzen daarenboven dat de concrete uitoefening van de bestuurdersmandaten plaats vond in België.

R. bewijst op geen enkel ogenblik het tegendeel, noch dat hij effectief beheersactiviteiten vanuit Luxemburg verrichtte noch dat hij beroepsmatig en voltijds actief was in Luxemburgse vennootschappen.

Werkzaamheden (anders dan) in loondienst

Onder «werkzaamheden in loondienst» en «anders dan in loondienst» van titel II van de verordening worden verstaan de werkzaamheden die als zodanig worden beschouwd door de toepasselijke sociale zekerheidswetgeving in de lidstaat op het grondgebied waarvan deze werkzaamheden worden uitgeoefend (HvJ 30.01.1997, De Jaeck).

De inhoud van de begrippen «werkzaamheden in loondienst» en «anders dan in loondienst» worden bepaald in de wetgevingen van de lidstaten op het grondgebied waarvan de werkzaamheden worden uitgeoefend.

Bijdrageplicht conform Belgisch sociale zekerheidsrecht

R. is van oordeel dat hij als onbezoldigd mandataris geen bijdragen verschuldigd is.

Het mandaat van afgevaardigd bestuurder van de 2 voornoemde Belgische vennootschappen is een regelmatige beroepsbezigheid. De afgevaardigd bestuurder dient de vennootschap (waarvan één er zelfs zijn naam draagt) te vertegenwoordigen als orgaan en ook te controleren wat het dagelijks beheer en beleid betreft.

Het arbeidshof stelt vast dat het mandaat van R. steeds uitgeoefend is geweest met winstoogmerk.

De bepalingen van de statuten van de NV Zakenkantoor R. voorzien in de mogelijkheid tot toekenning van vergoedingen aan de bestuurders (artikel 20) naast de mogelijkheid van het ontvangen van tantièmes.

Door de fiscale administratie werden in de inkomstenjaren 1998, 1999 en 2000 inkomsten als bedrijfsleider vastgesteld.

Voor de periode vanaf 2001 werden geen zelfstandige inkomsten vastgesteld maar dient naar de gangbare rechtspraak te worden verwezen waarbij er van werd uitgegaan dat van zodra inkomsten als zelfstandige werden gegenereerd het winstoogmerk voor de hele periode van beroepsuitoefening vaststond.

Blijkens de nieuwe nota dd. 26.06.2014 is het standpunt van het RSVZ actueel gewijzigd: «de verzekeringsplicht blijft doorlopen zolang de kosteloosheid niet opnieuw vaststaat. Er is opnieuw kosteloos mandaat vanaf het kwartaal waarvan de kosteloosheid in rechte en in feite vaststaat».

Het arbeidshof gaat na of R aantoont dat de uitoefening van de mandaten vanaf 2001 in rechte kosteloos is.

Bij buitengewone vergadering op 13.12.2001 van NV zakenkantoor R. werden de statuten gewijzigd, en werd R. tot aan de jaarvergadering van 2007 herbenoemd tot bestuurder. R. werd onmiddellijk hierna door de raad van bestuur benoemd tot voorzitter en gedelegeerd bestuurder, waarbij wordt vermeld «de mandaten zijn onvergoed». Het Hof is van oordeel dat deze specificatie aangaande het onvergoed karakter dewelke voortvloeit uit de beslissing van de raad van bestuur enkel betrekking heeft op de mandaten die het voorwerp van deze beslissing kunnen uitmaken zijnde voorzitter en gedelegeerd bestuurder. De bepalingen van de statuten aangaande mogelijkheid tot toekenning van vergoedingen en tantièmes door de algemene vergadering aan de bestuurders werd niet gewijzigd.

Wat zijn mandaten van bestuurder en gedelegeerd bestuurder in de NV Huis van R. betreft, voorziet de oprichtingsakte tevens de mogelijkheid tot toekenning van vergoeding en tantièmes aan de bestuurders door de algemene vergadering.

Het Arbeidshof is van oordeel dat R. niet het bewijs levert dat de door hem uitgeoefende mandaten vanaf 2001 «de jure» onbezoldigd zijn. De verzekerings- en, bijdrageplicht is bewezen.

Verjaring

Het vermelden van een verkeerd postnummer in een aangetekend schrijven doet aan de rechtsgeldigheid van dit aangetekend schrijven geen afbreuk aangezien R. erkent dat hij dit schrijven heeft ontvangen.

In toepassing van artikel 7 van het KB van 19 december 1967 is R. ertoe gehouden ieder wijziging van zijn situatie en woonplaats binnen de 15 dagen ter kennis te brengen van zijn sociale verzekeringskas, hetgeen R. heeft nagelaten waardoor de aangetekende brieven die werden verzonden naar het door het fonds gekende adres geldig zijn als stuitingsdaad.

PENSIOEN

Gelijkstelling studies – Italiaans diploma

Arresten van het arbeidshof van Luik, afdeling Luik, 8 september 2015 en 2 februari 2016
AR 2014/AL/699
Niet gepubliceerd

Het RSVZ heeft de gelijkstelling van de studieperiode van 1 januari 1969 tot 30 juni 1977 geweigerd, omdat L. niet de hoedanigheid van zelfstandige had binnen de 180 dagen na het einde van zijn studies. L. was aangesloten als zelfstandige voor een sedert 1 juli 1977 uitgeoefende zelfstandige activiteit

L. had zijn studies in de geneeskunde in Italië op 2 december 1976 voltooid. De gelijkwaardigheid van zijn Italiaans diploma werd op 2 juni 1977 erkend.

L. roept in dat een afwijking van de 180-dagenregel moet erkend worden, gezien de materiële onmogelijkheid om zijn activiteit uit te oefenen.

Het staat vast dat L. zijn activiteit als zelfstandig geneesheer in België niet binnen de termijn

van 180 dagen na het einde van zijn studies kon uitoefenen en er bijgevolg meer dan 180 dagen zijn tussen het einde van de studies op 2 december 1976 en 2 juni 1977. Hij bevestigt geen enkele zelfstandige activiteit te hebben uitgeoefend voor 2 juni 1977.

Het hof stelt dat het niet is omdat L. de gelijkwaardigheid van de diploma's niet vóór 2 juni 1977 verkregen heeft, dat hij geen andere zelfstandige activiteit vóór deze datum in België kon uitoefenen, of dat hij zijn activiteit als geneesheer niet in Italië kon uitoefenen.

Aangezien hij in staat was om gedurende de periode van 180 dagen een zelfstandige activiteit uit te oefenen, kan een afwijking van de 180-dagenregel niet aanvaard worden.

PENSIOEN

Voortgezette verzekering - Tergend en roekeloos geding

Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen, afdeling Hasselt
11 september 2015
AR 2014/AH/309
Niet gepubliceerd

B. vordert het voordeel van de voortgezette verzekering van 1 januari 2000 tot en met 1 juni 2018. Hij werd arbeidsongeschikt erkend van 9 juli 2001 tot en met 21 juli 2002.

Bij administratieve beslissing van 3.02.2014 kent het RSVZ het voordeel toe van

1 januari 2000 tot 30 september 2001 voor zover de bijdragen betaald worden. Het RSVZ maakt een correcte toepassing van artikel 41 van het KB 19 december 1967.

Dit voordeel kan maximaal twee jaar genoten. Een uitzondering is voorzien voor de

zelfstandigen die minder dan 7 jaar van hun pensioenleeftijd verwijderd zijn maar B, die pas in 2018 op pensioen wil gaan, valt hier niet onder.

RSVZ vordert de veroordeling van B. tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding wegens tergend en roekeloos geding om reden dat ze opkomt tegen de toekenning van het voordeel van de voortgezette verzekering dat ze zelf had aangevraagd.

Dit wordt afgewezen. De vordering tot toekenning van het voordeel tot 2018 is ongegrond omdat dit slechts gedurende 2 jaar kan toegekend worden maar dit betekent niet dat het beroep als tergend en roekeloos moet beschouwd worden.

Gezien B. in persoon verschijnt, is geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd.

VERZEKERINGSPLICHT

Werkende vennoot – Gezagsverhouding – Bewijs van stopzetting

INVORDERING

Geldigheid van het dwangbevel – Niet ontvangen van de vervaldagberichten

Arrest van het arbeidshof van Brussel,
11 september 2015
AR 2014/AB/1012
Niet gepubliceerd

Q. heeft zich vrijwillig aangesloten in de hoedanigheid van werkende vennoot van de NV V.L. Hij vraagt om zijn aansluiting ongedaan te maken omdat hij de hoedanigheid van loontrekkende had.

Hij erkent houder te zijn geweest van ten minste een aandeel van de vennootschap en er te hebben gewerkt. Hij heeft een bezoldiging van bedrijfsleider genoten, waarvan hij de fiscale kwalificatie nooit heeft betwist.

Het hof wenst te verduidelijken dat met de term «vennoot» ook de houder van een deel van het maatschappelijk kapitaal van een naamloze vennootschap kan worden bedoeld, zelfs indien de gebruikelijke term in dat geval eerder «aandeelhouder» is.

Het bestaan van een aandelenregister op naam is niet onmogelijk binnen een naamloze vennootschap indien de aandelen op naam zijn.

Het hof acht het noodzakelijk om geloofwaardigheid te hechten aan de zichtbare handelingen volgens welke Q. werkende vennoot was, aangezien hij geen bewijs, noch een begin van bewijs aanbrengt dat hij binnen de vennootschap in een band van ondergeschiktheid werkte die kenmerkend is voor het statuut van loontrekkende.

Hij is werkende vennoot, onafhankelijk van het al dan niet bezoldigd karakter van de activiteit. Het feit dat hij een kleine bezoldiging heeft ontvangen laat niet toe om te besluiten tot niet-onderwerping. Het winstoogmerk volstaat,

zonder dat een daadwerkelijke bezoldiging, a fortiori een belangrijke bezoldiging, noodzakelijk is.

De verklaring van stopzetting van activiteit, die de datum van 31.01.2012 draagt, kan niet in aanmerking genomen worden in de mate dat dit document niet tijdig aan het fonds gericht werd. Hetzelfde geldt voor de kopie van een bladzijde uit het aandelenregister van een niet-geïdentificeerde vennootschap, waar melding gemaakt wordt van de overlating op 31.12.2012 van een aandeel aan een onbekende derde, zonder handtekening van deze laatste.

Q. betwist de geldigheid van het dwangbevel op grond van het feit dat «geen enkel stuk aantoonde dat de kwartaalbijdragen tijdig werden gevorderd» door het fonds.

Het hof stelt het volgende: «*de onderworpenen kan het feit, dat hij geen vervaldagbericht zou ontvangen hebben, niet inroepen om zich aan zijn wettelijke verplichtingen te onttrekken*» (artikel 42. lid 4 van het KB 19.12.1967).

VERZEKERINGSPLICHT

Mandaat – Kosteloosheid

Arrest van het Arbeidshof van Brussel,
11 september 2015
AR 2015/AB/457
Niet gepubliceerd

De statuten van de bvba D. voorzagen niet in de kosteloosheid van het mandaat van de zaakvoerder, maar in de mogelijkheid van kosteloosheid die door de algemene vergadering wordt beslist. Geen enkele beslissing van de algemene vergadering in die zin, wordt ingeroepen of voorgelegd.

Er moet dus worden beschouwd dat het mandaat werd uitgeoefend met winstoogmerk en dat het vermoeden van uitoefening van een zelfstandige beroepsbezigheid niet wordt weerlegd.

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGEN

Motivering beslissing

Arrest van het Arbeidshof van Brussel,
11 september 2015
AR 2014/AB/1078
Niet gepubliceerd

Door een beslissing van 4 april 2014 werd de vrijstelling van bijdragen geweigerd.

Volgens L. miskent de beslissing de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Er werd vastgesteld dat de beslissing van de Commissie geen enkele verwijzing naar de gezinslasten bevat en zich beperkt tot de inschatting dat de gegevens betreffende de gezinsinkomsten de staat van behoefte niet aantonen.

L. vraagt het hof om zich uit te spreken over de wettelijkheid van de beslissing en een nieuwe beslissing te nemen. In de mate dat deze tweede opdracht ontsnapt aan de bevoegdheid van

het arbeidshof, moet het zich beperken tot de controle op de wettelijkheid van de beslissing.

Het is duidelijk dat de betwiste beslissing niet voldoet aan de vereisten van de wet van 27 juli 1991, in het bijzonder wat betreft het adequate karakter van de motivering. In de betwiste beslissing wordt een stereotype formulering gebruikt. Het bedrag van de inkomsten komt er niet in voor en zij bevat geen enkele indicatie wat betreft de lasten.

De beslissing van 4 april 2014 moet vernietigd worden. De Commissie voor vrijstelling van bijdragen zal een nieuwe beslissing moeten nemen.

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGEN

Bevoegdheid en machten van de arbeidsgerechten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel,
11 september 2015
AR 2014/AB/1124
Niet gepubliceerd

De arbeidsgerechten nemen kennis van het beroep tegen de beslissingen van de Commissie voor vrijstelling van bijdragen. De artikelen 580 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek hebben een algemene draagwijdte, in die zin dat zij tegelijkertijd de bevoegdheid organiseren van de arbeidsgerechten om kennis te nemen van de geschillen waarvan het werkelijke voorwerp een subjectief recht inzake sociale zekerheid is, en een bijzonder beroep tegen de beslissingen van

de instellingen van sociale zekerheid waarbij een discretionaire bevoegdheid wordt aangewend, die zo de bevoegdheid van de Raad van State uitschakelt.

De controle die de arbeidsgerechten uitoefenen is echter beperkter dan de controle die zij uitoefenen wanneer een subjectief recht in het geding is. Het gerecht moet de wettelijkheid nagaan, zowel extern als interen, maar zonder de opportuniteit van de beslissing van de

Commissie te mogen beoordelen. Een dergelijke beoordeling zou ingaan tegen het beginsel van de scheiding der machten.

M. voert aan dat de beslissing de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, miskent. De motivering moet adequaat zijn, wat betekent dat «de redenen die worden ingeroepen, voldoende moeten zijn om de beslissing te rechtvaardigen».

M. beweert dat de beslissing niet mocht verwijzen naar de inkomsten van zijn echtgenote in de mate dat hij de vrijstelling had gevraagd op basis van een sociaal statuut als alleenstaande.

Op basis van zijn aanvraagformulier heeft M. geantwoord dat de werkelijke samenstelling van zijn gezin bestond uit zijn echtgenote en zijn kind, zodat in de betwiste beslissing, door te verwijzen naar de gezinsinkomsten, gebruik werd gemaakt van een relevante motivering.

VERZEKERINGSPLICHT

Kwalificatie van de arbeidsrelatie - Werkend vennoot

Wet op de arbeidsrelaties

Arrest van het arbeidshof van Brussel,
22 september 2015
AR 2015/AB/51
Niet gepubliceerd

V. vraagt de erkenning van zijn statuut als loontrekkende.

Hoewel geen enkele geschreven overeenkomst tussen partijen werd gesloten die de arbeidsrelatie uitdrukkelijk kwalificeert, blijkt uit de verschillende stukken in het dossier dat de partijen zijn overeengekomen om hun arbeidsrelatie onder te brengen in het kader van zelfstandig werk. Een algemene vergadering heeft de verkrijging van aandelen door V. en zijn hoedanigheid van werkende vennoot, vastgesteld. Bovendien heeft V. zich vrijwillig bij een sociale verzekeringsfonds aangesloten.

De rechter mag de aard van de arbeidsrelaties uitsluitend herkwalficeren indien de clausules of de uitvoering van het contract onverenigbaar zijn met de gegeven kwalificatie.

Het is aan de partij die de diskwalificatie van de overeenkomst vraagt, om het bewijs van deze onverenigbaarheid te leveren. V. brengt geen enkel element aan dat zou kunnen doen geloven dat er een band van ondergeschiktheid bestond tussen haar en de vennootschap.

INVORDERING

Geldigheid van het dwangbevel

Arrest van het arbeidshof van Brussel,
9 oktober 2015
AR 2014/AB/853
Niet gepubliceerd

Overeenkomstig artikel 47bis van het KB van 19 december 1967 kunnen de bijdragen worden ingevorderd bij wijze van dwangbevel voor zover de onderworpen de bedragen die van hem werden gevorderd niet heeft betwist of geen uitstel van betaling heeft gevraagd en verkregen.

O. en de bvba Y. M. hebben op gedetailleerde wijze de bedragen betwist die in de aanmaning vóór dwangbevel, gevorderd worden. De betwisting heeft geen betrekking op het principe van het verschuldigd zijn van alle

gevorderde bijdragen, maar op de afrekening van de verschuldigde bedragen, op het gebrek aan antwoord betreffende de voorgestelde afbetalingstermijnen, op de verhogingen en intresten en op de verjaring van een deel van de bijdragen. Deze brieven, die binnen de reglementaire termijn van een maand volgend op de aanmaning werden betekend, vormen een voldoende ernstige betwisting van de gevorderde bedragen. Gezien deze betwisting, is het dwangbevel onregelmatig en moet het nietig worden verklaard.

INVORDERING

Dwangbevel - Onvolledige kennisgeving van de schuldvorderingen aan de notaris - Handvest van de sociaal verzekerde

Arrest van het arbeidshof van Brussel,
9 oktober 2015
AR 2014/AB/1006
Niet gepubliceerd

G. verzoekt om het dwangbevel en zijn kennisgeving nietig te verklaren en voor recht te zeggen dat hij slechts de sociale bijdragen voor de kwartalen 2012/2 en 2012/3 verschuldigd is.

G. voert aan dat het sociaal verzekeringsfonds krachtens artikel 23ter van het koninklijk besluit nr. 38 slechts een onvolledige sociale kennisgeving aan zijn notaris heeft uitgevoerd en dat wegens de begane fout het artikel 17 van het handvest van de sociaal verzekerde moet worden toegepast.

Het hof stelt dat het feit dat het sociaal verzekeringsfonds geen kennis heeft gegeven van de totaliteit van haar schuldvorderingen, in geen geval toelaat om daaruit te besluiten dat het fonds de bijdragen waarvan zij geen kennis heeft gegeven, zou hebben verzaakt. Het artikel 23ter van het koninklijk besluit nr. 38 is ingesteld ten voordele van de fondsen, die vrij een beslissing mogen nemen «*indien het belang van de inninginstelling van de sociale zekerheidsbijdragen zulks vereist*».

G. kan het handvest niet in zijn voordeel inroepen. In zijn hoedanigheid van schuldenaar van de sociale bijdragen is de zelfstandige geen sociaal verzekerde in de zin van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde. Een verkeerd uitgevoerde kennisgeving is geen beslissing in de zin van het artikel 17 van het handvest.

PENSIOENEN

Gelijkstelling militaire dienst - Hoedanigheid van zelfstandige - Opleiding tot ondernemingshoofd

Arrest van het arbeidshof van Luik, afdeling Luik,
13 oktober 2015
AR 2015/AL/73
Niet gepubliceerd

M. heeft voor zijn studiejaren van 1 oktober 1974 tot 31 maart 1975 en voor zijn militaire dienst van 1 oktober 1973 tot 29 september 1974, een aanvraag om gelijkstelling met een periode van activiteit als zelfstandige ingediend.

Hij heeft zich op 1 april 1975 aangesloten bij een sociale verzekeringsfonds voor zelfstandigen.

Het RSVZ heeft geweigerd om deze perioden gelijk te stellen.

Overeenkomstig artikel 31 van het KB van 22 december 1967, wordt de periode van militaire dienst slechts gelijkgesteld indien de belanghebbende de hoedanigheid van zelfstandige had op het ogenblik waarop de periode van militaire dienst een aanvang nam of indien hij de hoedanigheid van zelfstandige verwerft binnen 180 dagen volgend op het einde van de militaire dienst. Wanneer de militaire dienst, binnen het jaar, gevolgd werd door een studieperiode of een periode onder leercontract, begint de termijn van 180 dagen slechts te lopen

vanaf het einde van de studieperiode of van de periode onder leercontract.

Het bewijs van de beroepsbezigheid als zelfstandige wordt geleverd, van 1968 af, door de betaling der bijdragen verschuldigd krachtens het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen. Aangezien hij niet als zelfstandige heeft bijgedragen vóór 1 april 1975, bewijst M. niet dat hij een beroepsbezigheid als zelfstandige heeft uitgeoefend vóór zijn militaire dienst of binnen de 180 dagen volgend op het einde ervan op 29 september 1974.

De opleiding tot ondernemingshoofd die door M. werd gevolgd, kan niet in aanmerking worden genomen als cursus om de datum voor het in aanmerking nemen van de termijn van 180 dagen uit te stellen.

Onder leertijd moet worden verstaan, het feit voor de belanghebbende om verbonden te zijn door een door de regering erkend en

gecontroleerd leercontract. Aangezien hij niet verbonden was door een leercontract tijdens zijn periode van opleiding tot ondernemingshoofd, kan die opleiding niet de termijn van 180 dagen uitstellen.

Het hof bevestigt de administratieve beslissingen van het RSVZ.

VERZEKERINGSPLICHT

Begrip beroepsbezigheid - Diverse inkomsten - Sociologisch criterium

Arrest van het arbeidshof van Luik, afdeling Luik, 13 oktober 2015
AR 2014/AL/656 en 2015/AL/89
Niet gepubliceerd

H., doctor in de geneeskunde, werkt in de hoedanigheid van werknemer. Bovendien was hij van 1 juli 1999 tot 1 januari 2004 tewerkgesteld als zelfstandig geneesheer voor een ziekenhuis. Vanaf 1 april 2007 heeft hij zijn zelfstandige activiteiten als geneesheer hervat, naar rato van een dag per week in een ziekenhuis.

In 2004 en 2005 heeft hij inkomsten verworven in «de hoedanigheid van lesgever», die, na hoger beroep, door de fiscale administratie als diverse inkomsten belast werden.

Het RSVZ stelde het sociale verzekeringsfonds ervan op de hoogte dat, ingevolge een onderzoek, het de verzekeringsplicht van H. moest herzien en zijn verzekeringsplicht in bijberoep ononderbroken in aanmerking moet nemen vanaf 1 juli 1999. Het RSVZ voert aan dat de activiteit als lesgever met winstoogmerk en met een zekere regelmaat uitgeoefend werd, en dat vanaf 2002.

De betwisting heeft betrekking op de verzekeringsplicht als «lesgever», voor de in het geding zijnde periode die zich uitstrekt van 1 januari 2004 tot 31 maart 2007.

Ingevolge een wetwijziging in 2001, moest een groot aantal personen binnen een bepaalde termijn een bijscholing in medische beeldvorming volgen. In het kader van deze identieke opleidingen heeft H. 20 uur cursus gegeven in 2002, 52 uur in 2003, 44 uur in 2004, 18 uur in 2005 en 16 uur in 2006.

Het hof stelt dat H. gedurende deze periode geen beroepsinkomsten heeft verworven, zodat het fiscaal vermoeden niet van toepassing is.

In casu, is het aan het RSVZ en aan het fonds om de uitoefening van een beroepsbezigheid als zelfstandige aan te tonen. Om een beroepsbezigheid te zijn, moet de activiteit worden uitgeoefend met winstoogmerk en een zekere regelmaat vertonen en/of gewoonlijk van aard zijn.

Het hof is van oordeel dat het winstoogmerk bewezen is, van zodra de door H. uitgeoefende activiteit aanleiding gaf tot een gelijkaardige bezoldiging als deze die andere leerkrachten ontvangen.

Het RSVZ is van mening dat het sociologisch criterium primeert op het fiscaal criterium en dat in casu de activiteit als lesgever als een beroepsbezigheid moet gekwalificeerd worden, gelet op haar regelmatig en gewoonlijk karakter, omdat de opleiding zich over meerdere jaren herhaalde.

Het hof stelt dat, indien de fiscale administratie van bij de aanvang de verworven inkomsten als lesgever als diverse inkomsten had beschouwd en dus niet als beroepsinkomsten, H. nooit door het RSVZ en het sociale verzekeringsfonds over zijn activiteit als lesgever zou zijn ondervraagd.

Het hof stelt tevens dat de bedragen van de gevorderde bijdragen voor de jaren 2004 tot 2008 berekend werden, rekening houdend met de verworven inkomsten, op fiscaal vlak, als zelfstandige in zijn hoedanigheid als geneesheer die in 2001, 2002 en 2003 voor twee ziekenhuizen werkte, en niet op grond van de verworven inkomsten als lesgever.

Het hof vindt de situatie discriminerend aangezien twee personen die dezelfde functie van lesgever uitgeoefend zouden hebben, al dan niet bijdragen zouden verschuldigd zijn op grond van de al dan niet uitgeoefende zelfstandige activiteit tijdens de jaren voorafgaand aan de gegeven opleidingen.

Het hof stelt dat vanaf het ogenblik dat de fiscale administratie een functie of een activiteit, in casu de activiteit als lesgever, niet beschouwt als een beroepsbezigheid die beroepsinkomsten kan opleveren, het RSVZ en het sociale verzekeringsfonds niet het recht hebben om de functie van lesgever te beschouwen als een beroepsbezigheid die beroepsinkomsten kan opleveren.

Bij gebrek aan beroepsbezigheid die tijdens de betwiste periode uitgeoefend werd, is er geen reden voor verzekeringsplicht en is er geen enkele bijdrage verschuldigd.

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGEN

Commissie - Bevoegdheid - Motivering van de beslissing

Arrest van het arbeidshof van Luik, afdeling Neufchâteau,
14 oktober 2015
AR 2014/AU/11
Niet gepubliceerd

K. heeft een aanvraag tot vrijstelling van zijn sociale bijdragen ingediend. Oorspronkelijk heeft hij een aanvraag ingediend bij de Raad van State, die zich onbevoegd heeft verklaard, conform de rechtspraak van het Hof van Cassatie van 8 maart 2013.

De Commissie voor Vrijstelling van de sociale bijdragen heeft hem voor een deel van de kwartalen vrijstelling verleend, maar heeft voor een ander deel de vrijstelling geweigerd. De zelfstandige heeft deze beslissing betwist.

De huidige rechtspraak stelt dat:

- 1 de arbeidsgerechten een controle van de wettelijkheid uitoefenen, zonder het recht zich in de plaats te stellen.
- 2 de Commissie voor vrijstelling van bijdragen over een discretionaire bevoegdheid beschikt

en het alleenrecht heeft om een vrijstelling van bijdragen te verlenen, wanneer een zelfstandige zich in een staat van behoefte bevindt, of in een staat die deze benadert.

Het hof is van mening dat de Commissie haar beoordelingsbevoegdheid effectief heeft uitgeoefend, door rekening te houden met al de bijeengebrachte omstandigheden - lasten en inkomsten - eigen aan de zaak.

Het is niet aan de arbeidsgerechten om zich in de plaats te stellen van de Commissie in de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid over de staat van behoefte of de toestand die de staat van behoefte benadert.

De beslissing van de Commissie wordt bijgevolg bevestigd.

INVORDERING

Dwangbevel - Ontvankelijkheid van het verzet

Onrechtmatig karakter - Deurwaarderskosten - Verhogingen

Arrest van het Arbeidshof van Brussel,
13 november 2015
AR 2014/AB/1121
Niet gepubliceerd

Ontvankelijkheid dwangbevel

Het sociaal verzekeringsfonds doet opmerken dat de inleidende dagvaarding bestaat uit een verzet tegen de betekening van het bevelschrift van het dwangbevel, maar niet uit een verzet

tegen het dwangbevel zelf. Het verzet tegen een uitvoerbare titel behoort tot de bevoegdheid van de beslagrechter.

Het hof kan deze redenering niet volgen. In weerwil van zijn formulering, blijkt dat W. zijn

schuld tegenover Partena wil betwisten en zich wenst te verzetten tegen het dwangbevel.

Onrechtmatig karakter van de dwangbevelprocedure

In de mate dat W. met inachtneming van een afbetalingsplan betreffende de sociale bijdragen van de kwartalen 2010/1 tot 2010/4, regelmatig gedurende verschillende maanden betalingen heeft verricht, is het hof van oordeel dat voor deze kwartalen van 2010 de dwangbevelprocedure niet toegepast kon worden, zonder onrechtmatig gebruik ervan.

Wat betreft de kwartalen 2011/1 en 2011/2, werd het bewijs dat er een afbetalingsplan werd afgesloten, niet geleverd.

Het feit dat het dwangbevel onregelmatig is voor sommige kwartalen van 2010, heeft niet tot gevolg dat het in zijn geheel onregelmatig kan worden verklaard.

Aangezien het bestaan van een materiële schade niet wordt aangetoond, d.w.z. kosten of andere aanhorigheden die hoger zijn ten gevolge van het deels onrechtmatige karakter van het dwangbevel, is een vermindering van de gevorderde bedragen niet toegestaan.

Deurwaarderskosten

In de meeste briefwisseling met de schuldenaar van de bijdragen, vermeldt de deurwaarder uitdrukkelijk de verplichting om de verschuldigde bedragen uitsluitend aan zijn kantoor te storten. Ingeval een deurwaarder zich op die manier tot een niet-verwittigde schuldenaar richt, zonder te vermelden dat de betaling aan de deurwaarder bijkomende kosten met zich brengt, en hem doet geloven dat de storting aan zijn kantoor voortvloeit uit een wettelijke verplichting, kan het hof oordelen dat sprake is van een onrechtmatige vordering van dergelijke kosten.

Dit is niet het geval, aangezien W. advocaat is en weet of moet weten dat de betaling via het kantoor van de deurwaarder dergelijke kosten met zich brengt.

Verhogingen

Door middel van conclusies heeft Partena haar vordering uitgebreid tot de bijdragen die verschuldigd zijn voor 2012 et 2013.

De tekst van artikel 44 van het KB van 19.12.1967 bepaalt dat de verhogingen voor de laatste maal moeten toegepast worden op het einde van het kalenderkwartaal dat datgene voorafgaat in de loop waarvan hetzij de onderworpen voor de arbeidsrechtbank gedagvaard wordt, hetzij het sociale verzekeringsfonds hem het dwangbevel houdende het bevel tot betalen, heeft doen betekenen.

Hoewel de tekst van artikel 44 het niet expliciet zegt, moet er worden begrepen dat deze bepaling tot doel heeft het verschuldigd zijn van de verhogingen te stuiten met elke rechtsovereenkomst, onder eender welke vorm, zelfs als deze vordering ingediend wordt door middel van conclusies, vrijwillige verschijning of verzoekschrift.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennoot - aandelenregister - Bewijswaarde

BIJDRAGEPLICHT

Hoofdelijkheid van de rechtspersoon - Erkenning van de hoedanigheid

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
13 november 2015
AR 2014/AB/834
Niet gepubliceerd

De BVBA M. voert aan dat zij niet hoofdelijk tot de betaling kan worden gehouden van de door haar vennoot verschuldigde bijdragen, die zijn aandelen zou overgelaten hebben en geen (werkend) vennoot meer was sinds 10 oktober 2008.

De vennootschap legt een aandelenregister voor, waarin fotokopieën van documenten werden gekleefd, met voor elke vennoot de «datum van de inschrijvingen», de aard van de bewegingen, het aantal onderschreven of overgedragen aandelen, het aantal aandelen dat aan een vennoot toebehoort na elke beweging, en de handtekening van de overnemer en van de overlater. De kopieën vermelden inderdaad, met handtekening van de overnemer en van de overlater, de overdracht van de aandelen op datum van 10 oktober 2008.

Het sociaal verzekeringsfonds betwist de bewijswaarde van een aandelenregister dat door de vennootschap voorgelegd wordt.

De vennootschap werd verzocht het proces-verbaal van de algemene vergadering die op de betwiste aandelenoverdracht volgde, voor te leggen. Het hof stelt dat de lijst van de vennoten die op de algemene vergadering van 6 juni 2010 aanwezig waren, met handtekening van de aanwezige personen en aanduiding van het aantal aandelen die elk van hen bezit,

de voorafgaandelijk plaatsgevonden overdracht staaft, en bevestigt de bewijswaarde van het register, evenals de overdracht op 10 oktober 2008.

Het fonds werpt op dat de vennootschap stilzwijgend haar hoedanigheid van hoofdelijke schuldenaar erkend heeft, bij gebrek aan verzet tegen de vooraf betekende dwangbevelen.

Het Hof stelt dat men uit de niet-uitoefening van een recht op verzet in een materie van openbare orde, geen erkenning van de hoedanigheid van werkend vennoot kan afleiden.

VERZEKERINGSPLICHT

Kwalificatie van de arbeidsrelatie - Werkend vennoot

INVORDERING

Dwangbevel - Oproeping tot vrijwaring

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
11 december 2015
AR 2015/AB/204
Niet gepubliceerd

D.A.R. was vennoot in de vennootschappen V.L. en C. Hij was houder van minstens een aandeel van de nv V.L., van drie aandelen van de BVBA C. Hij betwist niet dat hij er heeft gewerkt en bezoldigd werd. Hij heeft zich vrijwillig aangesloten als werkend vennoot. Hij voert aan dat hij de hoedanigheid van werknemer had.

Het hof merkt op dat D.A.R. geen enkel element voorlegt dat toelaat te denken dat hij een activiteit als werknemer zou gehad hebben, in tegenstelling tot de vermeldingen op het aansluitingsformulier dat hij zelf heeft ingevuld. Hij heeft de fiscale kwalificatie van zijn bezoldigingen als werkend vennoot, die als «bezoldiging van bedrijfsleider» belast werden, nooit betwist.

De intentie van de partijen was om samen te werken in het kader van een zelfstandige arbeidsrelatie en D.A.R. levert niet het bewijs van elementen die met deze kwalificatie onverenigbaar zijn. Het feit werkend vennoot van een vennootschap te zijn, is niet onverenigbaar met het feit dat de zaakvoerder bepaalde instructies aan haar vennoten kan geven, zonder dat deze laatste in werknemers veranderen.

De BVBA C. werd in het geding gebracht door de inleidende dagvaarding en door het incidenteel beroep van D.A.R. tegen deze laatste, ingesteld in dezelfde akte als het verzet tegen

het dwangbevel. De vennootschap heeft nooit verzet tegen het dwangbevel aangetekend, zodat het dwangbevel ten aanzien van haar definitief is geworden. Tegen haar wordt geen enkele veroordeling geëist wegens de door D.A.R. verschuldigde bijdragen. De oproeping tot vrijwaring van de BVBA C. is, bij ontstentenis van voorwerp, ongegrond. Bij gebrek aan een rechtstreeks verband tussen het fonds en de BVBA C., is in dit kader geen enkele rechtsplegingsvergoeding verschuldigd.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Verzoekschrift op tegenspraak - Motivering van de beslissing

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
11 december 2015
AR 2015/AB/113
Niet gepubliceerd

De betwisting van een beslissing van de Commissie voor vrijstelling betreft de verplichtingen van de personen die onderworpen zijn aan het sociaal statuut der zelfstandigen. Het gaat om een betwisting bedoeld in artikel 581, 1° van het Gerechtelijk Wetboek. Een dergelijke betwisting kan ingediend worden bij de arbeidsrechtbank door een dagvaarding of door een verzoekschrift op tegenspraak. Een gewoon informeel verzoekschrift volstaat niet.

Het door J. neergelegde verzoekschrift, waaraan hij een kopie van de beslissing van de Commissie voor vrijstelling had toegevoegd, doet zich voor als een brief die gericht is aan de rechtbank. Dit verzoekschrift bevat alle wettelijk vereiste vermeldingen.

De Belgische Staat voert ten onrechte aan dat het verzoekschrift niet de korte samenvatting van de middelen van de vordering bevat. De Belgische Staat toont niet het nadeel aan die de eventuele onregelmatigheden hem zouden berokkend hebben. Het oorspronkelijke verzoekschrift is ontvankelijk.

De beslissing van de Commissie maakt gebruik van een stereotype formulering en vermeldt niet het bedrag van de inkomsten en de elementen van het dossier, die aantonen dat J. zich niet een staat van behoefte bevindt. Zij voldoet niet aan de vereisten van de wet van 29 juli op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, wat betreft het adequate karakter van de motivering.

De Belgische Staat is van mening dat enkel de in het oorspronkelijke verzoekschrift ingeroepen middelen mogen worden uiteengezet. Het hof is van oordeel dat een dergelijke benadering van de administratieve geschillen niet gerechtvaardigd is. Wat betreft de middelen van onwettigheid die opgeworpen kunnen worden ten aanzien van een beslissing van de Commissie voor vrijstelling van bijdragen, bevat het Gerechtelijk Wetboek geen enkele beperking van dien aard.

De beslissing van de Commissie voor vrijstelling van bijdragen moet vernietigd worden en de Commissie moet een nieuwe beslissing nemen.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandaat op pensioenleeftijd - Kosteloosheid - Voordelen in natura

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
11 december 2015
AR 2015/AB/113
Niet gepubliceerd

K. heeft de wettelijke pensioenleeftijd bereikt op 30 juli 2008. Na de pensioenleeftijd bleef K. zaakvoerder van een BVBA. De algemene vergadering heeft voorzien in de kosteloosheid van zijn mandaat als zaakvoerder vanaf 1 oktober 2008. K. bleef inkomsten ontvangen als bedrijfsleider.

Met een regularisatiebericht van 10 oktober 2008 besliste het RSVZ om een verzekeringsplicht te behouden tot na 1 oktober 2008. Ten aanzien van artikel 37, § 3 van het KB van 21.12.1967 heeft hij geen einde gesteld aan zijn zelfstandige beroepsbezigheid.

Het Hof is van mening dat de kosteloosheid niet werd aangetoond. Het feit schuldenaar te blijven ten aanzien van de vennootschap brengt een voordeel in natura voort dat overeenstemt met de intresten die normaal zouden moeten betaald worden indien de bedragen zouden geleend zijn door een derde. De ontvangst van voordelen in natura volstaat om aan te tonen dat het mandaat van zaakvoerder kon bezoldigd worden en dus uitgeoefend worden met winstoogmerk. K. kon niet aanvoeren dat zijn zelfstandige beroepsbezigheid beëindigd werd.

BIJDRAGEPLICHT

Hoofdelijke aansprakelijkheid - Bewijs van de kosteloosheid van het mandaat

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
11 december 2015
AR 2014/AB/932
Niet gepubliceerd

De vennootschap heeft verzet aangetekend tegen een dwangbevel dat betrekking had op de bijdragen die verschuldigd waren door de vroegere zaakvoerder L. De vennootschap roept in dat het mandaat van L. kosteloos uitgeoefend werd en dat hij niet verzekeringsplichtig was in het sociaal statuut der zelfstandigen.

Het hof stelt dat voor de vennootschapsmandatarissen de afwezigheid van winstoogmerk slechts kan voortvloeien uit een beraadslaging die aankondigt dat het mandaat niet zal worden bezoldigd. Een beraadslaging die a posteriori vaststelt dat het mandaat effectief niet bezoldigd werd, is geen bewijs dat dit niet had gekund.

De vennootschap levert niet het bewijs van de afwezigheid van winstoogmerk.

De vennootschap roept in dat zij niet hoofdelijk aansprakelijk kan worden gehouden voor de bijdragen die voortvloeien uit inkomsten die door een andere vennootschap gestort werden.

Volgens het hof moet de hoofdelijkheid uitwerking hebben, aangezien de gevorderde bijdragen betrekking hebben op een periode

waarin L. effectief zaakvoerder van de vennootschap was. Het staat vast dat de hoofdelijkheid zich niet beperkt tot de bijdragen die uitsluitend wegens dit mandaat zouden verschuldigd zijn, maar zich uitstrekt tot alle sociale bijdragen die door de mandataris verschuldigd zijn, zelfs indien deze een andere zelfstandige activiteit ontplooit die geen verband houdt met het mandaat.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandaat – Kosteloosheid

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
11 december 2015
AR 2015/AB/284
Niet gepubliceerd

De statuten van de vennootschap bepalen dat *«het mandaat van de zaakvoerder kosteloos is, behoudens andersluidende beslissing van de algemene vergadering»*.

Wanneer de statuten in de kosteloosheid van het mandaat voorzien, maar de raad van bestuur of de algemene vergadering er anders over kan beslissen en aan zijn leden gratificaties of tantièmes kan uitkeren, is een dergelijke statutaire bepaling echter onvoldoende om de kosteloosheid van het mandaat van bestuurder te bewijzen. De loutere mogelijkheid om een bezoldiging te ontvangen, volstaat om het mandaat niet als kosteloos in rechte te beschouwen.

INVORDERING

Verjaring – stuiting – Handtekening brief

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
11 december 2015
AR 2014/AB/952
Niet gepubliceerd

De verjaring van de invordering van de sociale bijdragen wordt gestuit *«2° met een aangetekende brief waarbij het organisme dat belast is met de invordering de door de betrokkene verschuldigde bijdragen opvoert»*.

Om de verjaring te stuiten moet de aangetekende brief ondertekend zijn door een bevoegd persoon namens het organisme of het Rijksinstituut, zonder inachtneming van het feit dat blijkt of het organisme of het Rijksinstituut er de afzender van is.

W. voert aan dat de brief van 23.06.2009, die ondertekend werd «in opdracht van een adviseur», door B., de verjaring niet heeft kunnen stuiten. De ondertekenaar is niet identificeerbaar.

Het RSVZ legt verschillende documenten voor die toelaten, door vergelijking, te beschouwen dat de brief ondertekend werd door B., die een delegatie van bevoegdheid geniet die hem machtigt tot het versturen van een herinneringsbrief.

De brief heeft de verjaring geldig gestuit.

VERZEKERINGSPLICHT

Kwalificatie van de arbeidsrelatie - Vennoot - Ontslag zaakvoerder

Arrest van het Arbeidshof van Brussel
17 december 2015
AR 2014/AB/674
Niet gepubliceerd

De RSZ betwist de onderwerping van D.C. aan de sociale zekerheid voor werknemers omdat er geen sprake was van een gezagsrelatie.

Een schriftelijke arbeidsovereenkomst was opgesteld op 1 augustus 2011 met een handtekening van D.C. als werknemer en een stempel van de BVBA K & D.

Tot 1 augustus 2011 was D.C. samen met zijn broer K.C. niet statutaire zaakvoerder van de BVBA K&D. Op 31 juli 2011 besliste een bijzondere algemene vergadering tot het

ontslag van D. C. Deze beslissing werd pas op 3 oktober 2011 ter griffie van de rechtbank van koophandel neergelegd en op 13 oktober 2011 bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Het Hof gaat ervan uit dat D.C. werkelijk werd ontslagen op 31 juli 2011 rekening houdende met het feit dat de bekendmaking van het ontslag plaatsvond lang voordat er sprake was van enige betwisting met de RSZ en nergens blijkt dat D.C. na 31 juli 2011 nog is opgetreden als zaakvoerder.

Na zijn ontslag als zaakvoerder bezat hij nog de helft van de aandelen in de BVBA K&D. Het Hof is van oordeel dat D.C. met 50 % van de aandelen het bestuur niet kan wijzigen tegen de zin van de zaakvoerder, die zelf ook de 50 % van de aandelen bezat. Zijn stemrecht in de algemene vergadering belette dus niet dat de zaakvoerder gezag over hem als werknemer kon uitoefenen. K.C. had als enige zaakvoerder het recht en de werkelijke mogelijkheid om hiërarchische controle en gezag over D.C. uit te oefenen.

Arbeidsrechtbanken

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Beroepsactiviteit

Vennootschapsmandaat - Vermoeden - Tegenbewijs

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Veurne van 5 januari 2015
AR 14/226/A en 14/227/A
Niet gepubliceerd

V. is sedert 1992 samen met zijn echtgenote zaakvoerder, oprichter en vennoot van de BVBA D.Z.. Het betreft een uitbating van een restaurant waarbij V. kok is en volledig alleen werkt in de keuken en alles zelf doet.

Op 9 januari 2014 meldt V. aan zijn ziekenfonds dat hij ziek was vanaf 31 augustus 2013 en werd hij arbeidsongeschikt erkend.

Op 17 april 2014 vond een bijzondere algemene vergadering plaats van de BVBA met als enig agendapunt «kosteloosheid van het mandaat als zaakvoerder van V.».

Deze bijzondere algemene vergadering, samengesteld uit V. en zijn echtgenote, beslisten dat het mandaat van V. van 1 oktober 2013 tot en met 31 maart 2014 kosteloos is en er geen loon werd toegekend vanuit de BVBA aan V.

De feitelijke uitvoering van de overeenkomst was niet onverenigbaar met de door de partijen gekozen samenwerking op basis van een arbeidsovereenkomst. Er zijn geen voldoende elementen om de arbeidsrelatie te herkwalficeren.

De gelijkstelling van de periode van ziekte van 1 oktober 2013 tot 31 maart 2014 wordt hem geweigerd.

Overeenkomstig artikel 28, § 3 van het koninklijk besluit van 22 december 1967, kan geen enkele periode worden gelijkgesteld met een periode van beroepsactiviteit indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend. In de betreffende periode waarvoor V. de gelijkstelling vraagt, is V. steeds zaakvoerder gebleven van de BVBA. Gezien de wettelijke vermoedens van onderwerping voor de vennootschapsmandatarissen namelijk artikel 3, § 1 al 4 van het koninklijk besluit nr. 38 en artikel 2 van het koninklijk besluit van 19.12.1967 die niet alleen relevant zijn voor wat de beoordeling van onderwerping van de persoon aan het sociaal statuut der

zelfstandigen betreft doch ook voor wat betreft de gelijkgestelde tijdvakken, wordt V. geacht een beroepsbezigheid te hebben uitgeoefend, hetgeen in principe een gelijkstelling uitsluit. De vermoedens zijn weerlegbaar. De bewijslast rust op V. die moet bewijzen dat hij geen met winstoogmerk verrichte beroepsactiviteit als zelfstandige heeft uitgeoefend.

V. bewijst de kosteloosheid van zijn mandaat niet. De statuten vermelden niets. De post-factum beslissing van 17 april 2014 van de algemene vergadering, met als enige aanwezigen V. en zijn echtgenote, volstaat niet als voldoende objectief bewijs van kosteloosheid. Zelfs het gegeven dat gedurende een korte termijn geen vergoedingen werden uitbetaald, volstaat ter zake niet als bewijs, vermits V. als (mede-) zaakvoerder zelf beslist over betreffende betalingen en deze bijvoorbeeld kunnen worden uitgesteld of via de echtgenote kunnen worden betaald. Het is ter zake van belang dat de vennootschap in het 4de kwartaal van 2013 en het eerste kwartaal van 2014 haar commerciële activiteiten verderzette. Op dit vlak verschilt de situatie van deze van het Arrest van het Arbeidshof van Gent, afdeling Brugge, van 13 mei 2014, waarop V. zich beroept, alwaar de vennootschap de exploitatie volledig had stopgezet.

V. bewijst niet dat de gewoonlijke en regelmatige activiteiten, verbonden aan het bestuur van de vennootschap, zonder hem konden worden verdergezet. Hierbij kan worden verwezen naar de bepaling van artikel 28, § 3, al. 3 van het koninklijk besluit van 22 december 1967 waarin gesteld wordt dat een zelfstandige geacht wordt zijn beroepsbezigheid niet te hebben stopgezet of een beroepsbezigheid te hebben hervat, indien in zijn naam, door een tussenpersoon, een bezigheid wordt uitgeoefend en hij geheel of ten dele het genot heeft van de door die bezigheid opgeleverde inkomsten.

V. bewijst dus niet te voldoen aan de voorwaarden om gelijkstelling wegens ziekte te bekomen.

PENSIOENEN

Gelijkstelling ziekte - Hervatting beroepsactiviteit

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Brugge
5 februari 2015
AR 13-1792-A
Niet gepubliceerd

Bij beslissing van 13 juni 2013 werd de periode van arbeidsongeschiktheid vanaf 1.07.2010 niet langer gelijkgesteld met een periode van activiteit om reden dat een beroepsbezigheid werd uitgeoefend door betrokkene zelf – deels met toestemming – en/of door derden in zijn naam.

Z. had met toestemming van de adviserend geneesheer zijn beroepswerkzaamheid deeltijds hervat. De toestemming sloeg op de periode van 9.12.2010 tot 30.04.2012 zodat hieruit kan besloten worden dat Z. vanaf 1.10.2010 geen recht heeft op gelijkstelling. Deze laatste aangelegenheid behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van het RSVZ.

Wat het derde kwartaal 2010 betreft had Z. met ingang van 1.08.2010 een aanvang van activiteit aangegeven bij de BTW voor de activiteiten van projectontwikkeling en kleinhandel kleding met toevoeging «café» vanaf 8.09.2011. Vanaf het derde kwartaal 2010 werden verrichtingen aangegeven bij de BTW-diensten. Over het jaar 2010 realiseerde hij brutowinsten die bestonden uit verkopen winkel waarvan Z. beweert dat ze uitgebaat wordt door zijn dochter en de verkoop van woningen zijnde de activiteit van Z.

Tijdens dit derde kwartaal werd in Z. zijn naam een bezigheid uitgeoefend waarvan hij (geheel of ten dele) het genot heeft van de door die bezigheid opgeleverde inkomsten.

INVORDERING

Geldigheid van het dwangbevel - Kwijtschelding verhogingen en intresten

VERZEKERINGSPLICHT

Fiscaal vermoeden

Vonnis van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank van Brussel
12 maart 2015
AR 14/1422-A
Niet gepubliceerd

Overeenkomstig artikel 47bis van het KB van 19 december 1967 kunnen de bijdragen worden ingevorderd bij wijze van dwangbevel voor zover de onderworpen de bedragen die aan hem werden gevorderd niet betwist of geen uitstel van betaling heeft gevraagd en verkregen.

E. is van oordeel dat het dwangbevel van 27 maart 2014 nietig is omdat hij in de brieven van 20 februari 2013 en 27 januari 2013 zijn bijdrageplicht heeft betwist. In de brief van 20 februari 2013 werpt hij enkel op dat hij een bescheiden inkomen heeft en dat hij uitleg nodig heeft over de verschuldigde bijdragen. In de brief van 27 januari 2013 verwijst hij naar de vennootschap die hij samen met zijn broer heeft opgericht en die sinds 2007 actief is en verklaart dat hij sinds 2008 bijdragen stort en dus in orde is met de betalingsverplichting. Van enige betwisting van de verschuldigde bijdragen voor 2007 is volgens het arbeidshof geen sprake zodat het dwangbevel rechtsgeldig is.

E. betwist dat hij in 2007 een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Hij heeft een bezoldiging als bedrijfsleider ontvangen.

Overeenkomstig artikel 3, § 1, lid 2 KB nr. 38 wordt ieder persoon die in België een beroepsactiviteit uitoefent die bepaalde in het Wetboek van Inkomstenbelasting genoemde inkomsten kan opleveren, geacht, tot bewijs van

het tegendeel, een zelfstandige beroepsactiviteit uit te oefenen die tot verzekeringsplicht in het sociaal statuut van de zelfstandigen leidt. Niettegenstaande het sociaal verzekeringsfonds het bewijs moet leveren van het bestaan van een beroepsactiviteit, kan dit bewijs worden geleverd door het gegeven dat betrokkene dit op fiscaal vlak nooit heeft ontkend.

E. heeft geen enkel bezwaar bij de fiscus ingesteld tegen de fiscaalrechtelijke kwalificatie van bedrijfsleidersbezoldiging. Het feit dat zijn broer in 2007 bijdragen heeft betaald is zonder belang.

De Rechtbank meent dat het bewijs van een zelfstandige beroepsactiviteit wordt geleverd.

Wat de vordering om de verhogingen kwijt te schelden betreft, verklaart de Rechtbank zich onbevoegd gezien het zich niet in de plaats mag stellen van het RSVZ die hierover beslist overeenkomstig artikel 48 van het KB van 19 december 1967.

Op de vraag tot kwijtschelding van de gerechtelijke intresten kan niet worden ingegaan gezien in deze zaak geen nalatigheid kan verweten worden aan het RSVZ.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Bevoegde rechter

Vonnis van de arrondissementsrechtbank van Luxemburg
27 april 2015
AR 15/5/E
Niet gepubliceerd

Gezien de vennootschapsbijdragen volgens het Grondwettelijk Hof een belasting zouden zijn, verwijst de arbeidsrechtbank van Luik de zaak naar de arrondissementsrechtbank teneinde de bevoegde rechter te bepalen.

De arrondissementsrechtbank bepaalt eerst de bevoegde rechter via het onderzoek van de aard van de betwiste bijdrage.

De rechtbank wijst erop dat de fiscale of sociale aard van een wetgeving niet wordt bepaald door de invorderingsprocedure of door de afdeling van de overheid die de schuldeiser is. Die wetten verschillen door hun functie: de belastingen dienen om de algemene uitgaven van openbaar nut te dekken, terwijl de sociale zekerheidsbijdragen bij uitsluiting bestemd zijn voor de financiering van stelsels van tegemoetkomingen ter vervanging of aanvulling van het inkomen uit arbeid.

De bijdrage die in het geding is, is een belasting in de zin van de artikelen 170 en 172 van de Grondwet en de betaling van de bijdrage doet geen bijkomende rechten op het vlak van de sociale zekerheid ontstaan.

Vervolgens pas de rechtbank het adagium «lex specialis derogat legi generali» toe. De rechtbank beschouwt dat de oudere wet die van het gemeenrecht is en dat zij door de nieuwere wet wordt tenietgedaan.

In casu stelde de wetgever van 1992 dat «de arbeidsrechtbank kennis neemt van de geschillen inzake de verplichting voor de vennootschappen tot het betalen van een bijdrage bestemd voor het sociaal statuut der zelfstandigen» (art. 581 Ger.W.).

Vervolgens voegde de wetgever van 1999 hieraan toe dat «de rechtbank van eerste aanleg kennis neemt van de geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet» (art. 569 Ger.W.).

De rechtbank besluit dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om kennis te nemen van het geschil.

VERZEKERINGSPLICHT

Mandaat – Fictieve intresten

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik, afdeling Luik
4 mei 2015
AR 14/406613/A
Niet gepubliceerd

De verzekeringsplicht van C., zaakvoerder van de vennootschap F., die fictieve intresten ontvangt op de debet rekening-courant in 2010 en 2011, moet worden bevestigd.

Bij lezing van het dossier stelt men vast:

- dat het maatschappelijk doel van de vennootschap vanaf juli 2009 niet alleen maar vereffeningsverrichtingen was maar wel «...de realisatie van alle beleggingen, de verwerving en het beheer van alle onroerende waarden...»

- dat de vennootschap in 2010 en 2011 belangrijke kosten heeft gehad voor voertuigonderhoud, brandstof, restaurant, gsm.

De aftrek van deze kosten impliceert de uitoefening van een beroepsactiviteit.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandaat - Kosteloosheid - Retroactiviteit - Mandaat uitgeoefend door de broer

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik, afdeling Luik
4 mei 2015
AR 14/413531/A
Niet gepubliceerd

F. heeft zijn inschrijving als zaakvoerder van de BVBA R. gevraagd vanaf 3.01.2011, op basis van notulen van de Algemene Vergadering van 28.08.2012 waarin de kosteloosheid van het mandaat wordt vastgelegd met terugwerkende kracht op 16.06.2009 tot 2.01.2011.

Het Hof wijst erop dat wat betreft de verzekeringsplicht van de vennootschapsmandatarissen, de kosteloosheid van het mandaat die toelaat te ontsnappen aan de verzekeringsplicht, slechts kan worden vastgesteld door een vermelding in de statuten

of door een beraadslaging van het bevoegde orgaan, waarbij deze laatste geen enkele terugwerkende kracht kan hebben.

Dat het mandaat feitelijk zou zijn uitgeoefend door de broer van F. en maar schijn zou zijn geweest, is niet relevant. Wanneer men juridische ficties creëert, hebben deze niet minder rechtsgevolgen ten opzichte van de derden die er zich bijgevolg ook op kunnen beroepen.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Ziekteperiode - Beroepsactiviteit

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik, afdeling Hoei
8 mei 2015
AR 14/293/A
Niet gepubliceerd

H. vordert de vernietiging van de administratieve beslissing waarbij de periode van ziekte van 1.07.2013 tot 30.09.2013 niet wordt gelijkgesteld met een periode van activiteit als zelfstandige.

Om de gelijkstelling te genieten, vereist de wetgeving het totale verbod van uitoefening van een beroepsbezigheid.

H. heeft verklaard haar activiteit als zelfstandige vroedvrouw te hebben stopgezet op 3.06.2013 wegens ziekte, en te zijn gestopt met werken en het verlenen van zorg, tussen 18.06.2013 en 18.09.2013.

De gewoonlijke activiteit van H. omvatte twee luiken, een die bestond uit voorbereidende consultaties voor de bevalling, en een tweede uit bijstand bij de bevalling.

De medische ongeschiktheid heeft slechts het deel bijstand bij de bevalling getroffen, terwijl zij niet verhinderde dat H. voortging met het geven van consultaties, hetgeen zij heeft gedaan.

De voortgezette activiteiten kunnen niet worden beschouwd als zijnde van miniem belang, aangezien zij een integraal en significant deel uitmaken van de activiteiten die H. voorafgaand aan de medische ongeschiktheid uitoefende.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Nietigheid dwangbevel - Materiële bevoegdheid - Foutieve aanwijzing van de bevoegde rechter

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Bergen en van Charleroi, afdeling La Louvière
15 mei 2015
AR 14/191/A
Niet gepubliceerd

De NV C.V.T. en C. roepen de nietigheid van het dwangbevel in gezien de zogenoemde foutieve aanwijzing van de bevoegde rechter om kennis te nemen van het beroep, in zoverre het volgens hen gaat om de rechtbank van eerste aanleg en niet om de arbeidsrechtbank.

De rechtbank wijst erop dat, onafhankelijk van de aard van de vennootschapsbijdrage, de wil

van de wetgever duidelijk was om de geschillen ter zake aan de arbeidsgerechten toe te vertrouwen. De arbeidsrechtbank is wel degelijk de bevoegde rechtbank en er kan onmogelijk sprake zijn van nietigheid van het dwangbevel.

De jaarlijkse bijdrage ten laste van vennootschappen is in werkelijkheid een belasting. De rechtbank is van oordeel dat de

modaliteiten, zoals die door de wet worden bepaald, de grondwettelijke vereisten naleven die inzake belasting worden opgelegd.

De uitvoering van de delegatie die aan de Koning is toevertrouwd, is conform de wensen van de grondwetgever, aangezien, tijdens de volledige in het geding zijnde periode, enkel de omvang van de onderneming heeft gediend, als onderscheidingscriterium om het bedrag vast te leggen van de bijdrage die door de vennootschappen is verschuldigd.

Artikel 170, § 1, van de Grondwet verbiedt de wetgever niet om een privaatrechtelijke rechtspersoon, die overigens belast is met

opdrachten van openbare dienst, te machtigen om een belasting in te vorderen zoals de vennootschapsbelasting.

In het kader van het annualiteitsbeginsel van de belasting, heeft het Grondwettelijk Hof gesteld dat artikel 171 van de Grondwet geenszins belet dat de belastingwetten voor langer dan een jaar worden ingevoerd.

De bijdrage kan niet worden omschreven als een indirecte belasting en is niet strijdig met de Europese wetgeving op de indirecte belastingen.

Het dwangbevel wordt bevestigd.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Beroepsactiviteit - Vennootschapsmandaat - Vermoeden Tegenbewijs

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Kortrijk
15 mei 2015
AR 14/1519/A
Niet gepubliceerd

RSVZ weigert de gelijkstelling van een periode van ziekte met een periode van beroepsbezigheid als zelfstandige om reden dat V. als bestuurder van de NV A. geen ontslag heeft genomen en evenmin de kosteloosheid van het mandaat afdoende heeft bewezen.

Artikel 20 van de statuten van de NV A. bepaalt dat «*de algemene vergadering aan de bestuurders een vaste of veranderlijke bezoldiging of vergoeding mag toekennen, op de algemene kosten te verhalen. De vaststelling van deze bezoldiging of vergoeding zal ieder jaar gebeuren ter gelegenheid van de jaarvergadering. Zolang de vergadering, hiertoe bij uitsluiting bevoegd, hieromtrent geen beslissing neemt, is hun opdracht onbezoldigd*». Uit de notulen van de algemene vergaderingen

vanaf 2007 tot en met 2014 blijkt dat nooit een beslissing werd genomen over de toekenning van een vergoeding aan de mandatarissen van vennootschappen.

De rechtbank aanvaardt de kosteloosheid van het mandaat. De statuten zijn duidelijk: het mandaat is kosteloos tenzij de algemene vergadering een vergoeding toekent. De theoretische mogelijkheid dat een vergoeding wordt toegekend, verhindert niet dat het mandaat principieel kosteloos is. Doordat de algemene vergadering op geen enkel ogenblik een afwijkende beslissing heeft genomen, is het mandaat van V. steeds kosteloos gebleven.

Het mandaat van bestuurder staat de toekenning van de gelijkstelling niet in de weg.

PENSIOENEN

Motivering bestuurshandeling

Gelijkstelling - Beroepsactiviteit - Vennootschapsmandaat - Vermoeden Tegenbewijs

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Brugge
4 juni 2015
AR 14-1069-A
Niet gepubliceerd

De administratieve beslissing is volgens de Rechtbank afdoende gemotiveerd: er wordt verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling en naar de feitelijke overwegingen.

Overeenkomstig artikel 28, § 3 van het koninklijk besluit van 22 december 1967, kan geen enkele periode worden gelijkgesteld met een periode van beroepsactiviteit indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend.

V. was zaakvoerder van de BVBA Accountantskantoor. Hij stelt dat er geen zelfstandige activiteit is geweest in de periode van 1.03.2011 tot 21.11.2011 gezien hij op 1.03.2011 dit kantoor heeft overgelaten. Hij nam slechts ontslag als zaakvoerder met ingang van 31.12.2011.

Wanneer door of krachtens het KB nr. 38 van 27.07.1967 een vermoeden van uitoefening van een beroepsbezigheid wordt gevestigd, geldt dit vermoeden ook voor de toepassing van artikel 28, § 3 van het KB van 22.12.1967.

In casu is voldaan aan de twee toepassingsvoorwaarden van het vermoeden van artikel 3, § 1, 4de lid KB nr. 38 zoals het bestond vóór de wetswijziging die in werking trad op 6.06.2014, met name de benoeming tot mandataris in een aan de Belgische vennootschapsbelasting of belasting der niet-inwoners onderworpen vennootschap

of vereniging. Sinds het arrest van het grondwettelijk hof van 3.11.2004 is eiser gerechtigd het tegenbewijs te leveren van de beroepsactiviteit als zelfstandige.

Artikel 2 van het KB van 19.12.1967 zoals vervangen bij KB van 27.05.2014, dat in werking trad op 1.07.2014, is als bewijsregel of regel van rechtspleging van toepassing op hangende rechtsgedingen en dus op huidige zaak. Eiser dient te bewijzen dat zijn mandaat kosteloos is door

«1° door een statutaire bepaling of, bij gebrek daaraan,
2° door een beslissing van het orgaan dat bevoegd is om de vergoedingen van de mandatarissen vast te stellen.

Deze statutaire bepaling of de beslissing, bedoeld in paragraaf 1, kan ten vroegste uitwerking hebben vanaf de twaalfde maand voorafgaand aan:

1° ofwel de maand waarin de statutaire bepaling of de beslissing is gepubliceerd in de Bijlagen bij het Belgisch Staatsblad;

2° ofwel de maand waarin de statutaire bepaling of de beslissing is meegedeeld aan de sociale verzekeringskas waarbij de mandataris is aangesloten of, bij gebrek aan aansluiting, aan het Rijksinstituut.

Het bewijs van de kosteloosheid van het mandaat kan niet aanvaard worden wanneer er uit het

mandaat inkomsten, bedoeld in artikel 30, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, voortvloeien of wanneer de vereniging of vennootschap, bedoeld in artikel 3, § 1, vierde lid, van het koninklijk besluit nr. 38, bijdragen of premies stort voor de opbouw van een aanvullend pensioen van de mandataris.
Het vorige lid wordt toegepast vanaf het jaar waarop de inkomsten of de bijdragen of premies betrekking hebben».

Er bestaat geen statutaire bepaling of beslissing van het orgaan dat bevoegd is om de vergoedingen van de mandatarissen vast te stellen hetwelke de kosteloosheid bepaalt.

Nu V. het vermoeden niet afdoende heeft weerlegd overeenkomstig de bepalingen voorzien in artikel 2 van het KB van 27.05.2014 over de periode van 1.01.2011 tot en met 30.09.2011 kan hij geen gelijkstelling genieten voor deze periode.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Verjaring - Wettelijkheid - Verhogingen

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Nijvel, afdeling Waver
8 juni 2015
AR 14/2251/A
Niet gepubliceerd

Verjaring

Krachtens artikel 1203 van het Burgerlijk Wetboek stuiten de vervolgingen tegen een van de hoofdelijke schuldenaren de hoofdelijke verjaring ten aanzien van allen.

De invordering was niet verjaard op het ogenblik waarop het dwangbevel werd betekend.

Schending van de artikelen 170 en 171 van de Grondwet

De eisers houden staande dat artikel 91 van de wet van 30.12.1992 tot instelling van een jaarlijkse forfaitaire bijdrage ten laste van de vennootschappen, artikel 170 en 171 van de Grondwet zou schenden.

In een arrest van 16.06.2011 heeft het Grondwettelijk Hof beslist dat de in het geding zijnde bepaling niet verzoenbaar is met het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 170, § 1 van de Grondwet, maar uitsluitend in zoverre zij

het woord «inzonderheid» bevat». De rest van artikel 91 is door het Hof nooit ter discussie gesteld. Hieruit volgt dat het principe van deze bepaling, luidens welk «de vennootschappen een jaarlijkse forfaitaire bijdrage zijn verschuldigd», niet strijdig werd geacht met artikel 170 van de Grondwet.

Het Grondwettelijk Hof heeft eveneens beslist dat de bijdrage ten laste van de vennootschappen een belasting was in de zin van de artikelen 170 en 171 van de Grondwet. Het voorschrift van artikel 171 van de Grondwet betekent niet dat de fiscale bepalingen jaarlijks moeten worden hernieuwd: het vastleggen van de regels betreffende een belasting moet onderscheiden worden van hun effectiviteit voor de invordering. De jaarlijkse stemming heeft geen betrekking op de organieke regels van de belasting maar op de machtiging om belasting te heffen.

De invordering van de eenmalige bijdrage door de socialeverzekeringsfondsen brengt geen enkele schending van het recht inzake openbare comptabiliteit met zich. De invordering van de bedragen die worden toegewezen aan de sociale zekerheid van de zelfstandigen en wordt beheerd door het RSVZ in het kader van het globaal financieel beheer, is niet onderworpen aan de regels van het begrotingsrecht en van de openbare comptabiliteit. Het zijn de bijzondere regels tot vastlegging van de verplichting tot het betalen van de bijdrage en de uitvoering van deze verplichting, die moeten worden toegepast.

Het is niet gerechtvaardigd om de toepassing van artikel 91 van de wet van 30.12.1992 te weigeren.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsbezigheid - Verkoop via eBay

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik, afdeling Verviers
19 juni 2015
AR 14/764/A
Niet gepubliceerd

Vanaf 2008 heeft L. roerende goederen van het familiaal vermogen verkocht via eBay. Deze valorisatie van het gezinsvermogen ging onmiddellijk samen met de verkoop van nieuwe producten, die doorverkocht werden zonder dat zij in tussentijd gebruikt waren. De fiscale administratie heeft een belasting opgelegd uitgaande van een winstmarge die geëvalueerd werd op 30 % van de jaarlijkse omzet.

L. beweert dat er geen sprake is van «professionele» verkoop. De rechtbank is van oordeel dat het aanzienlijke volume van de transacties (694 artikelen in 2008, 492 in 2009, 505 in 2012,...) en hun spreiding in de tijd, een «occasioneel» karakter uitsluiten.

Nietigheid van de verhogingen

In casu worden de verhogingen opgeteld over bijna 11 jaren van de betalingsachterstand. Deze opeenstapeling is het resultaat van de eigen onachtzaamheid van de eisers. Bijgevolg zijn de opgevorderde verhogingen niet strijdig met de openbare orde, met artikel 14 van de Grondwet, of met het proportionaliteitsbeginsel.

Het verzet tegen het dwangbevel is niet gegrond.

De rechtbank bevestigt de beslissing tot ambtshalve aansluiting die door het RSVZ werd genomen.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsbezigheid - Gerechtstolk

Vonnis van de Franstalige arbeidsrechtbank van Brussel
8 juli 2015
AR 14/40/A
Niet gepubliceerd

Z. is gerechtstolk. Hij verklaart dat deze activiteit, zelfs al kende zij perioden met enige regelmaat, onmiskenbaar occasioneel was. De gelegenheid werd uitsluitend bepaald door de opvorderingen van de FOD Justitie, waaraan hij zich niet kon onttrekken. De gerechtelijke autoriteiten beslisten over de tolkopdrachten, zonder dat hij over het ogenblik van de prestatie of, vooral, over de vrij geringe vergoeding kon onderhandelen. De prestaties werden vergoed volgens een bij koninklijk besluit bepaald tarief, zonder enige mogelijkheid om over het bedrag van de aldus getarifeerde vergoedingen te onderhandelen.

De rechtbank oordeelt dat Z. onderworpen is aan het sociaal statuut der zelfstandigen. Een beëdigd vertaler-tolk vervult deze informatieopdracht volledig onafhankelijk en is noch verbonden door een statuut, noch door een arbeidsovereenkomst, zelfs indien hij bepaalde richtlijnen krijgt. Hij blijft volledig vrij om de opdrachten die hem worden toevertrouwd, te weigeren.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Wettelijkheid

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Gent
8 september 2015
6e Kamer, AR 14//1302/A
Niet gepubliceerd

Sinds 1992 zijn vennootschappen jaarlijks een zogenaamde «vennootschapsbijdrage» verschuldigd die ten goede komt aan het stelsel van de sociale zekerheid.

De wettelijke grondslag voor deze bijdrage zijn de artikelen 88 t.e.m. 106 van de wet van 30 december 1992 houdende sociale en diverse bepalingen. De wetgever beperkt er zich toe het maximum van de bijdrage in de wet in

te schrijven. Hij liet het vanaf 2004 aan de Koning over het exacte bedrag vast te stellen waarbij hij voor verschillende categorieën van vennootschappen in een afzonderlijk tarief zou kunnen voorzien, met dien verstande dat het onderscheid gestoeld moet zijn op criteria die «inzonderheid» te maken hebben met de «omvang» van de vennootschappen. Van deze bevoegdheid werd gebruik gemaakt met het KB van 15.03.1993. «Inzonderheid» betekent dat de

Koning ook nog andere criteria dan de omvang van de vennootschap in aanmerking zou kunnen nemen.

Het grondwettelijk hof heeft in 2010 geoordeeld dat de vennootschapsbijdrage een belasting is in de zin van artikel 170 en 172 van de grondwet: «die bijdrage is een heffing die door de Staat wordt opgelegd en is niet de tegenprestatie van een dienst die door de overheid wordt geleverd». Dit wordt bevestigd in een arrest van 16 juni 2011.

Het Hof besloot dat de machtiging aan de Koning gegeven niet in strijd is met het grondwettelijk wettigheidsbeginsel, tenzij op 1 punt meerbepaald in zoverre die machtiging aan de Koning inhoudt dat hij een onderscheid kan maken op basis van criteria die rekening houden met «inzonderheid de omvang van de vennootschap».

In navolging van die arresten werd met de wet van 29 maart 2012 de bepaling aangepast in die zin dat de Koning bij het bepalen van het tarief uitsluitend rekening kan houden met de omvang van de vennootschap.

D.W. roept in dat de kwalificering van de bijdrage als een belasting tot gevolg heeft dat de inning van de vennootschapsbijdrage niet kan toevertrouwd worden aan een sociaal verzekeringsfonds.

De arbeidsrechtbank is van oordeel dat algemeen aanvaard wordt dat er door de wet vastgestelde uitzonderingen zijn op de regel dat de invordering van een belasting wordt gerealiseerd door aan de rechtsmacht van het Rekenhof onderworpen rekenplichtigen. De inning van de bijdrage kan toevertrouwd worden aan een sociaal verzekeringsfonds. De invordering van de bedragen die aan de sociale zekerheid der zelfstandigen zijn

toegewezen en door het RSVZ wordt beheerd in het kader van het globaal financieel beheer zijn niet onderworpen aan de regels van het begrotingsrecht en de openbare comptabiliteit die van toepassing zijn op de «diensten» van de federale staat.

Eisers beweren dat de belastbare materie en de belastbare grondslag niet wordt weergegeven in de wet van 30 december 1992 en strijdig is met artikel 170 grondwet

Artikel 92bis van de wet van 30 december 1992 stelt dat de vennootschapsbijdrage niet verschuldigd is wanneer de vennootschappen kunnen bewijzen dat zij gedurende één of meerdere volledige kalenderjaren geen handels- of burgerrechtelijke activiteiten uitoefent. A contrario houdt dit in dat de grondslag voor deze belasting «het uitoefenen van handels- of burgerrechtelijke activiteiten» is.

De belastbare materie is in deze gelijk aan de belastbare grondslag. De vennootschapsbijdrage is een forfaitair bedrag en wordt dus niet berekend.

Eisers roepen een schending in van artikel 5 richtlijn 2008/7/EG betreffende de indirecte belastingen dat de lidstaten verbiedt tot het heffen van indirecte belastingen in welke vorm ook op kapitaalvennootschappen.

De rechtbank is van oordeel dat de vennootschapsbijdragen geen indirecte belasting kan zijn. Een indirecte belasting beoogt alleenstaande, kortstondige zij het zelfs herhaalde, handelingen, verrichtingen of feiten.

Een directe belasting daarentegen heeft als grondslag een duurzame toestand waarin de belastingplichtige krachtens zijn activiteit of zijn patrimonium verkeert.

De vennootschapsbijdrage heeft alle kenmerken van een directe belasting gezien zij tot doel heeft een duurzame toestand in de tijd te belasten en niet een specifieke verrichting. De richtlijn is niet toepasselijk.

Op 9 december 2014, hadden eisers een betaling gedaan van de basisbedragen van de bijdragejaren 2005-2012.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Ziekte - Beroepsactiviteit - Bezoldigd mandaat

Vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel
10 september 2015
AR 14/2376/A
Niet gepubliceerd

G. was zelfstandige kantoorhouder van een Dexia(Belfius)- agentschap D-L en tevens bestuurder en vennoot in de C.V.B.A. Dexia (Belfius) D-L.

Hij werd arbeidsongeschikt erkend vanaf 26 februari 2011. Op 2 juni 2011 diende hij een aanvraag in tot het bekomen van de gelijkstelling wegens ziekte van meer dan 66 % vanaf 1 juli 2011. Hij verklaarde iedere activiteit volledig te hebben stopgezet. Hij verklaarde eveneens geen mandaat meer waar te nemen en geen technische of commerciële activiteit als werkende vennoot meer uit te oefenen.

Bij aangetekend schrijven van 4 maart 2014 gaf G. zijn ontslag als bestuurder en trad hij uit als vennoot per 31 maart 2014. Hij deed eveneens afstand van zijn dividendrecht en zijn aandeel in de beschikbare en niet-beschikbare reserves voor de jaren 2011 - 2014.

De gelijkstelling werd geweigerd met ingang van 1 juli 2011 om reden dat G. een bezoldigd mandaat behield als bestuurder van de CVBA. Via elektronische weg werd het RSVZ door de

Met een aangetekend schrijven van 12 december 2014 maakten zij het nodige voorbehoud.

De rechtbank is van oordeel dat vermits er eerst zonder voorbehoud werd betaald, deze betaling geldt als een schulderkenning. Het aangetekend schrijven dat dateert van na de betaling doet niet ter zake.

belastingdiensten op de hoogte gesteld van de inkomsten van G. als mandataris in 2012 en naar aanleiding van een bijkomend onderzoek is komen vast te staan dat er aan G. voor de jaren 2011, 2012 en 2013 bijkomende voordelen waren toegekend. G. stelt zich niet bewust te zijn van de toekenning en van de impact van het fiscaal voordeel met betrekking tot de bedrijfswagen dat hem volkomen buiten zijn wil werd toegekend door de CVBA Dexia D-L. Hij heeft van dit voordeel niet kunnen genieten gezien hij een rijverbod had gekregen omwille van zijn hersenbloeding.

Het toegekende fiscale voordeel voor de bedrijfswagen wordt door de belastingadministratie weerhouden. Alleen de belastingadministratie is daarbij bevoegd om de wetgeving op de beroepsinkomsten vast te stellen, zelfs wat de gevolgen voor de toepassing van het sociaal statuut der zelfstandigen betreft. Éénmaal een beslissing op fiscaal vlak definitief is geworden, bij uitputting of ontstentenis van enig bezwaar, kan aan deze beslissing niet meer getornd worden door de arbeidsgerechten.

De erkenning van de arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% toont op zich niet aan dat G. geen enkele beroepsactiviteit meer zou hebben uitgeoefend. Om de gelijkstelling wegens ziekte te kunnen genieten wordt uitdrukkelijk als voorwaarde gesteld dat er geen enkele zelfstandige activiteit meer mag worden uitgeoefend (28, § 3 KB 22 december 1967).

PENSIOENEN

Loopbaan jaren DOSZ-regeling - Overheidsaansprakelijkheid Bevoegdheid arbeidsrechtbank

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Bergen en Charleroi
18 september 2015
AR 13/3582/A/3714/A
Niet gepubliceerd

D. is van mening het slachtoffer te zijn van een discriminatie, in de mate dat de beroepsloopbaan jaren die hij kan doen gelden in de DOSZ-regeling niet in aanmerking worden genomen voor de berekening van het minimumpensioen, en hij stelt de Belgische staat aansprakelijk op basis van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Zijn eis was gericht tegen de Belgische Staat, in de persoon van de minister van Zelfstandigen, en niet tegen het RSVZ.

D. stelt de wetgeving betreffende het minimumpensioen in vraag, aangezien die wetgeving weigert prestaties van Belgische werknemers die onderworpen zijn aan de DOSZ, gelijk te stellen aan prestaties van werknemers, teneinde ruimschoots de vastgelegde drempel van 2/3 van een volledige loopbaan te overschrijden.

Het RSVZ werd door het arbeidsauditoraat in het geding geroepen. Aangezien D. nooit de intentie heeft gehad om het RSVZ in het geding

Gezien G. gedurende de hele periode van arbeidsongeschiktheid een bezoldigd mandaat behield en zodoende onder de toepassing viel van het sociaalstatuut der zelfstandigen, oefende hij een beroepsbezigheid uit die gelijkstelling van de kwestieuze kwartalen onmogelijk maakte.

te brengen, heeft de rechtbank het RSVZ buiten de zaak gesteld.

De Belgische staat vraagt de rechtbank om zich materieel onbevoegd te verklaren. Het voorwerp van het geschil, zoals dit voorgelegd werd op het ogenblik van de indiening van de eis, gaat over het invoeren van de aansprakelijkheid van de Belgische staat op basis van de artikelen 1382 tot 1384 van het Burgerlijk Wetboek, wegens tekortkomingen van de wetgevende macht en in het bijzonder van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen.

Aangezien het gaat om een principiële eis tot schadevergoeding, die gebaseerd is op de artikelen 1382 tot 1384 van het Burgerlijk Wetboek, moet de zaak worden verwezen naar de rechtbank van eerste aanleg van Henegouwen.

De rechtbank verklaart zich onbevoegd rationae materiae.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Ziekte - Beroepsactiviteit - Verderzetting in naam

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Kortrijk
2 oktober 2015
AR 15/346/A
Niet gepubliceerd

Overeenkomstig artikel 28, § 3 van het koninklijk besluit van 22 december 1967, kan geen enkele periode worden gelijkgesteld met een periode van beroepsactiviteit indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend. De zelfstandige wordt geacht zijn beroepsbezigheid niet te hebben stopgezet of een beroepsbezigheid te hebben hervat, naargelang het geval, indien in zijn naam, door een tussenpersoon, een bezigheid wordt uitgeoefend en hij geheel of ten dele het genot heeft van de door die bezigheid opgeleverde inkomsten.

Het RSVZ weigert de gelijkstelling wegens ziekte om reden dat de tandartsenpraktijk van eiser in zijn gezinswoning in naam van eiser werd verdergezet door zijn echtgenote-tandarts en dat eiser daarvan het genot heeft gehad, namelijk de verderzetting van zijn praktijk en het behoud van zijn patiënten. Getuigschriften van verstrekte

hulp op naam van eiser werden uitgeschreven tijdens zijn ziekteperiode.

De rechtbank is van oordeel dat de activiteit niet in naam van eiser werd verdergezet. Het gebruik van de getuigschriften van eiser door zijn echtgenote toont niet aan dat de beroepsactiviteit werd verdergezet in naam van eiser. In het voorliggende geval werden de getuigschriften van eiser gebruikt door zijn echtgenote waarbij de naam en handtekening van zijn echtgenote als de verstrekker van de prestaties werd vermeld.

Daarnaast wijst het gering aantal getuigschriften meer bepaald 130-tal getuigschriften over een periode van 3 maanden hetzij ongeveer 2 patiënten per dag volgens de rechtbank niet op het verder zetten van de beroepsactiviteit.

De beslissing tot weigering van de gelijkstelling wordt vernietigd.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Beroepsactiviteit - Mandaat - Werkend venoot

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Brugge
5 november 2015
AR 14/2123/A
Niet gepubliceerd

De periode van arbeidsongeschiktheid die aanving op 01.07.2008 wordt niet meer gelijkgesteld met een periode van activiteit als

zelfstandige vanaf 01.01.2012 om reden dat L. een beroepsbezigheid als zelfstandige had hervat op 01.01.2012.

L. was aandeelhouder ten belope van de helft van de aandelen van de BVBA V. opgericht op 6.12.2010. De mede-oprichter B.V. werd als niet-statutair zaakvoerder aangesteld en eiser staat vermeld als vervangend zaakvoerder.

B.V. werd door een beslissing van de bijzondere algemene vergadering van 23.01.2012 ontslagen. Deze beslissing werd ondertekend door eiser in zijn hoedanigheid van zaakvoerder. Voor het inkomstenjaar 2012 had eiser een zelfstandig beroepsinkomen «als bedrijfsleider».

L. voldoet aan de twee toepassingsvoorwaarden van het vermoeden opgenomen in artikel 3, § 1, lid 4 van het KB nr. 38, zoals het bestond vóór de wetwijziging die in werking trad op 06.06.2014: eiser was vanaf 01.01.2012 zaakvoerder

van de bvba V. zijnde een commerciële vennootschap.

Ingevolge een arrest van het grondwettelijk hof van 3.11.2004 is eiser gerechtigd het tegenbewijs

te leveren en dient in toepassing van het artikel 2 van het KB van 27.05.2014 te bewijzen dat zijn mandaat kosteloos is.

Als bewijsregel of regel van rechtspleging is dit artikel 2 van het K.B. van 27.05.2014 van toepassing op de hangende rechtsgedingen en dus op huidige zaak. Eiser levert niet voldoende het bewijs dat de inkomsten als bedrijfsleider niet voortvloeien uit zijn mandaat.

Uit het dossier blijkt ook dat de BVBA die over de jaren 2012, 2013 en de eerste twee kwartalen van 2014 omzet realiseerde, geen personeel in dienst heeft zodat behoudens tegenbewijs dient aangenomen te worden dat het ook L. is die de commerciële prestaties levert. Eiser toont niet aan dat er geen activiteit als werkend vennoot wordt uitgeoefend.

De bestreden beslissing tot weigering van de gelijkstelling wordt bevestigd.

2014 doet geen afbreuk aan wat beslist werd op de bijzondere algemene vergadering van 26 december 2012. Uit de jaarrekeningen blijkt dat aan de zaakvoerders geen bezoldiging werd toegekend, zodat ook de kosteloosheid in feite is aangetoond.

Ondertussen werd de activiteit van de vennootschap van eiser verdergezet door zijn zoon (ook actief in de bouwsector) in zijn naam. De zoon zorgde voor de continuïteit van de vennootschap die een aanzienlijke brutomarge realiseerde. Die activiteit zorgde ervoor dat het vermogen van eiser als aandeelhouder van de BVBA mee in stand werd gehouden. In het voorliggend geval blijkt weliswaar niet dat de winst van de jaren 2013 en 2014 effectief aan eiser werd uitgekeerd, doch minstens blijft deze in de vennootschap, en heeft eiser er als aandeelhouder op die manier vroeg of laat het genot van.

Deze verderzetting van de activiteit van eiser door zijn zoon is een beletsel voor de gelijkstelling.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Beroepsactiviteit - Mandaat - Werkend vennoot

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Kortrijk
6 november 2015
AR 15/153/A
Niet gepubliceerd

Eiser was arbeidsongeschikt van 1 januari 2013 tot en met 30 september 2014.

De gelijkstelling werd geweigerd om reden dat de kosteloosheid van het mandaat van zaakvoerder van de BVBA niet wordt bewezen en dit mandaat beschouwd wordt als een beroepsbezigheid.

Volgens de bijzondere algemene vergadering van 26 december 2012 werd de kosteloosheid van

het mandaat vastgelegd doch dit werd volgens het RSVZ tegengesproken door de notulen van de algemene vergadering van 16 mei 2014 (boekjaar 2013) die vermelden dat «de genoten vergoedingen van de zaakvoerders worden eveneens goedgekeurd».

De rechtbank is van oordeel dat de kosteloosheid in rechte wel degelijk is aangetoond. De standaardclausule in de notulen van 16 mei

Verantwoordelijke uitgever

Anne Vanderstappen, administrateur-generaal

Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen

Willebroekkaai 35

1000 Brussel

T +32 2 546 42 11

F +32 2 511 21 53

info@rsvz-inasti.fgov.be

www.rsvz.be

D/2016/1683/8

Editie 2016